

"Give me not, O God, that blind, fool faith in my friend, that sees no evil where evils,
but give me, O God, that sublime belief, that seeing evil I yet have faith."
"Seek Truth wherever you can find it," But, "Make your choice and stick to it till you reach the end."

ஸத்யம்வர:—Speak the Truth.

"Hitch Your Wagon to a Star."

"To Tame Own Self be True."

அன்பேயாவல் : அறிவேசக்தி : ஒம் நமச்சுத்.

[God is Love: Knowledge is Power. Om.

ஸத்யமே ஜெயம்—Satyameva Jayati.

புத்தகம் 16.]

1908-ஸ்ரீ டிசம்பர் மீ

[சஞ்சிகை 12.]

With this number we complete the 16th Volume of the *Vivekachintamani*. Subscribers who are still in arrears will please remit their subscriptions without delay. Our patrons and supporters who have paid their subscriptions for Vol. XVI are requested to remit their subscription for Vol. XVII in advance and help us go on with our work, without interruption.

LYING FALLOW.

"தரிசுபோடல்."

"In the spiritual as in Nature, there is a time to sow, a time to reap, and a time to lie fallow. Therefore, learn the lessons well, as they come to thee, otherwise it may be ages before the same lessons may present themselves again, and thou mayest suffer greatly for the lack of the experience that they would have taught thee."

"உடம்பினைப்பெற்ற பயனுக்கெல்லாம்

உடம்பினில் உத்தமினைக்கான்."—தூதாவருவன்.

காலமறிந்து பயிற்செய்ய வேண்டுமென்பது பழமொழி. விதைக்குவ்காலமறிந்து விதை விதைக்கவேண்டும். அப்படியே மகஞ் முதிருங்காலமறிந்து பலனறுக்கவேண்டும்.

மே. விதைக்கும் காலத்தில் விதைத்து அறுவடைக்காலத்தில் அறுத்தால், பின்னர் தரிசுபோடவேண்டிய காலம் வரும். அக்காலத்தில் தரிசுபோட்டு வைக்கவேண்டியது அவசியமாம். இல்லாவிட்டால் நிலம் கன்றுக விளையாது. புறத்தில் பயிற்செய்வதெப்படியோ அப்படியே அஹம்பயிர் செய்தலாம் அறிவுவிசித்தியிலும். அஹந்திற்செய்யும் பயிர் மனப்பயற்சியாம். மனதை அதிகுள்ள வாசனைகள் கிளம்ப உழுது பண்படுத்தி விளைப்பயிர் செய்வவேண்டிய காலமுமுண்டு. செய்கினை முதிருங்கால், விளைப்பயனை யறுக்கும் காலமுமுண்டு. விளைபயிற்சி கிளைப்பயனறுத்தபின்னர் மனது விசி

ரங்கி யடையும்பொருட்டு அது தொழி
லற்று இளைப்பாறவேண்டி தரிசுபோட்டு
வைக்கவேண்டிய காலமுமுண்டு. இது ஒவ்
வொன்றுக்கும் ஏற்றகால முண்டாதலால்,
காலமிற்று ஞானப்பயிர் செய்யவேண்டும்.
ஞான பூமியாகவுள்ளது. “சேஷத்திரம்”
என்று சொல்லப்படுவது. ஞானப்பயிர்செய்
வோன் “சேஷத்திரஜ்ஞன்” — சேஷத்திரத்
தின் ஸ்வபாவமிற்று அதை வளர்ப்போன்.
“சேஷத்திரம்” என்று சொன்னது ஸ்தூல,
சூக்ஷ்ம, காரணமென மூவகைப்பட்டதாம்.
ஸ்தூலமாயுள்ளது தேஹம்; சூக்ஷ்மமாயுள்
ளது மனது; இவ்விரண்டிற்கும் காரணமா
யுள்ளது “அகித்தை” என்று சொல்லும்
“ஆதிவாசனை.” தேஹமின்றிப் பிரபஞ்ச
வுணர்ச்சியில்லை. மனமின்றி சிருஷ்டி ஸ்திதி
ஸம்ஹாரமாம் தொழில் இல்லை. அதாவது,
விதைத்து முளைத்தலும், வளர்த்து முதிர்
தலும், அறுவடையாகி யனுபவித்தலுமாகிய
கிப்பவஹாரங்கள் மூன்றும் இல்லை. ஆகையால்
மனமின்றிச் செய்கினையில்லை. “அகித்தை”
யென்று சொல்லும் “ஆதிவாசனை” யின்றி
வினைப்பயன் தய்த்தலாம் அறுவடை யனுப
வமில்லை. அறிவு அல்லது ஆத்மா, என்றும்
சம்பூர்ணமானது; அதற்குக் குறைவு நிறை
யில்லை. சூரியனைப்போல் ஸ்வயம்பிரகாச
மாக விளங்குவது. சூரியனைக் கிரகனம் பிடி
ப்பதுபோல், குறை நிறையற்று ஸ்வயம்ப்ரா
காசமாக விளங்கும் அறிவு. அதிலிருந்துண்
டாகும் இச்சாமாத்திரத்தால் மலினமுற்று
விளங்குகிறது. இச்சையொன்று ஜனிக்க
வும், அதிலிருந்து மேன்மேலும் ஸம்ஸார
கிருத்தியுண்டாகிறது. நிர்மலமான, அறிவு
மழுங்கவும் இருள் என்னும் அவ்யகத பிராப்
தமான அவ்யாகிருதம் உண்டாகிறது. சுஷுப்
்தியில் “(சித்திரகாலத்தில்) ஜீவன் எந்த
நிலையில் இருக்கிறானோ அதுஜீவனுக்கு இருள்
என்னும் அகித்தை யல்லது அநியாமை,
இந்த அகித்தை பிண்டத்திலுள்ள ஜீவனுக்கு

எப்படியோ, அப்படிப்போல், அவ்யாகிருதம்
என்பது அண்டத்திலுள்ள பிராஜ்ஞன் என்
னும் அறிவுமயனுன சுசுவரனுக்கு உபாதியாக
கிருக்கிறது. நன்னிருளில் கிழித்திருக்கும்
புருஷன் இருளையன்றி வேறு ஒன்றையும் கா
ணுன்போல், சுஷுப்தி அவ்யகதையிலிருக்
கும் ஆத்மா, பிண்டத்திலாகட்டும், அண்
டத்திலாகட்டும், இருளையன்றி வேறொன்றை
யும் காணாதவனாய், இருளோடு தாதாத்
மிய சம்பந்தப்பட்டதால், இருள்மயனேயாகி
‘அநியாமை’ அல்லது ‘அகித்தை’ யென்றும்
‘அவ்யாகிருதம்,’ என்றும் பேர்பெற்று விளங்
குகிறான். இருளை இருளென்று அநியலாமா
கையால் இருள் மயமாயுள்ள உபாதி அறிவு
க்கு அந்நியமாயுள்ளதே. இந்த இருள்மயமா
யுள்ள சரீரத்தான் காரண சரீரமென்று
சொல்லப்படுகிறது. இருளில் எல்லா வஸ
துக்களும் தோற்றதலன்றி எப்படி அபேத
மாக மறைத்து கறைத்து கிடக்கின்றனவோ,
அப்படியே அநியாமையென்னும் இருளில்
வஸ்துக்கள் தோற்றமால் எல்லாம் அந்த அநி
யாமையென்னும் இருளில் கறைத்து மறைத்து
அதன் மயமாக விளங்குகின்றன. இதுதான்
சுஷுப்தியனுபவம். இந்த நிலையில் எல்
லாம் ஒருதன்மையாக இருளில் மறைந்து
பிரளயத்தில் மூழ்கிய உலகம் வேறுதன்மை
யற்று எங்கும் ஒரே பிரளயமாகத் தோற்று
வதுபோல இருப்பதால், செய்கினை சேஷ
டைக்கு இடமில்லை. இதுதான் தரிசுகிடத்
தலாம். இந்த நிலைமையில் விதைத்தது
மில்லை, வினைத்தலுமில்லை; அறுவடை யனுப
வமாகிய பயன் தய்த்தலுமில்லை.

“முற்பகல்விதைக்கிற் பிற்பகல் விளையும்”
என்பது ஓளவையாரது அருள்வாக்கு. முற்
பகல் விதைத்தது பிற்பகல்கிளையும்மானால்,
அதன் பயனை யறுத்தனுபவிப்பார் நன்னிரவ
தனில் நயந்தினைப்பாறுவார். இது “தரிசு
போடலுக்கு” ஒப்பாகும். “ஒருநாள் என்று
சொல்லும் கால அளகில் எப்படியோ அப்ப

டியே வரசும், மாசும், வருஷம், ஆயுள் என்று சொல்லும் ஒவ்வொரு காலவரையறைக்கும் உண்டு. ஆயுள்காலத்தைப் பெடுத்துக் கொண்டால் பிறப்பு விதைத்தல், மூப்பிறப்பு அறுவடை உண்டாவும்; இறந்தபின் மறு பிறப்பு வரையிறுள்ள காலம் தரிசுபோடலுக்கு ஒப்பாகும். இப்படியே பிரம்மாவுடைய ஆயுளுக்கு அமையும். அதை கல்பகாலம் என்று சொல்கிறது. “காலம்” என்பது உண்மையாகவே பார்த்தால் அளவுகடந்தது: நித்தியமாயுள்ளது. அதற்கு ஸ்வபாவமாக ஒரு வரையறையில்கூட. ஆனால் சங்கல்பவிகல்பத்தால் அதற்கு “அளவு” ஏற்படுகிறது. இந்த அளவு சங்கல்ப விகற்பமாத்திரத்தினாலுண்டாவதால், அந்த சங்கல்பவிகற்பமுள்ள அளவே இந்தக் காலவரையறையும் உள்ளதாய்த் தோன்றி அது அழியவும், இதுவும் அழிந்து “காலம்” அதற்கு ஸ்வபர்வமான நித்திய தத்துவமாக விளங்கும். நிலத்தைத் தரிசுபோடலுக் கொப்பான காரணசரீரம் இளைப்பாறுதலுக் கிடமாயிருத்தல்போல, குடும்ப சரீரமாம் மனது பயிர்த்தொழில் செய்வதற்கு ஒப்பாய் விளங்கும். எப்படியென்றால், “சங்கற்பவிகற்பம்” (அதாவது “நிலைத்தல்-மறத்தல்”) என்று மேலே சொல்லியது எதுவோ அதுவே மனசு என்று சொல்வதின் ஸ்வரூபமாக விருக்கிறது. சங்கல்ப விகற்பத்தொடர்பே மனசு ரூபமாயிருக்கிறது. சங்கல்பம் விதைத்தல்; விகற்பம் அறுத்தல்; ‘சங்கல்ப விகற்பம்’ விதைத்தலுத்தலுக்கொப்பானால், மறு சங்கற்பம் உதிக்குமுன் தரிசு போடலுக்குச் சமானமான இளைப்பாறுதல் காலம் ஒன்று இருக்கவேண்டும். உண்மையாகவே பார்த்தால் ஒரு சங்கல்பத்திற்கும் மறு சங்கல்பத்திற்கும் இடையில் “தரிசு போடலுக்கு” ஒப்பான இட வெளியொன்று இருக்கிறது. அது அவித்யா புருஷனுக்கு ருணியமாக விளங்கும், விதவச் சிரேஷ்டனை பிரம்மவித்துக்கு சித்வெளி

யாக விளங்கும். மனம் என்பது விதைத்தலும் அறுப்பதும் தொழிலாயிருக்கிறது. நிலத்தில் என்னுவிதைத்தால் சென்னுவினை நிறுத்தினால் என்னேதான் விளையும். அதுபோலவே, நன்மைவிதைத்தால் நன்மையேதான் விளையும்படி, ஒருக்காலும் தீமைவிளைபாது. தீமைவிதைத்தாலும் தீமையேதான் விளையும். ஆகையால் விதைத்தவன் விதைத்ததையே ஒன்று பலவாக அறுப்பவன் நிவேரொன்றை அறுத்தனுபவிக்கமாட்டான். இந்த உண்மையை ஒளவையார் “நன்மை விதைத்தால் நன்மைவிளையும், தீமைவிதைத்தால் தீமைவிளையும்” என்னும் மூதுரையில் வற்புறுத்திக் கூறியிருக்கிறார். குடும்ப தேகமான மனம் பயிர்விளைநிலமும், காரணதேகமான ‘அவித்தை’ அல்லது அறியாமையென்பது தரிசுகிடக்கும் நிலமாகவுமானால், உழுது பண்படுத்தி விதைவிதைக்கத் தயாரானநிலம் எது? என்கிற கேள்வி பிறக்குமே! அதுதான் ஸ்தூலதேஹம். இந்த சேதர்மமாகிய நிலத்தில் கோட்டைகட்டி விதை விதைக்கப்பக்குவமான “பிராரப்தம்” என்கிற கிண்கோட்டையை விதைத்து, விளைப்பிற்செய்து, சஞ்சிதம், ஆகாமியம் என்கிற மஹரூபவினைய அறுவடையுறுத்து “அனுபவம்” என்கிற ஜீவனம் செய்கிறோம். விதை விதைத்தவன் அறுப்பறுக்கவேண்டும். இந்த நித்திய சாகுபடியில் விதைத்தவன் தான் விதைத்ததை யறுக்காமல் தப்பித்துக்கொள்ளமுடியாது. விதைத்தது முனைத்தேதிரும். முனைத்தது வளர்ந்தே முடியும். வளர்ந்து முதிர்ந்ததை யறுத்தேயாகவேண்டும். அறுத்ததையும் அனுபவித்தேதான் தீரவேண்டும். ஆகையால் இந்த விளைப்பயிர் செய்வோர் என்ன வித்து விதைத்தால் நல்லகதி யுடைய லாம்? தனுகாண்புனபோகாதிகளைக் கொண்டுசெய்யப்படும் இந்த ஞானப் பயிர் செய்வானொருவன்,—

“விழ்காள் படாஅமை என்றற்றின் அதிதோருவன் வாழ்காள் வழிபடைக்குக் கல்.”

என்று இந்தப் பயிர்த்தொழில் செய்திருதார்த்தான திருவள்ளுவராயனார் கருணை பூரித்துச் சொல்லலாயினார். அப்படியெனின்,—

“ஒருவன் அறத்தையே பயிர் செய்யவேண்டும்.” அறப்பயிர் செய்வோன் “விழ்காள் படாஅமை” அதாவது அறப்பயிர் செய்யாமற் கழியும்நான் உண்டாகாதபடி அறத்தைப் பயிர் செய்யவேண்டும். அறம்என்றால் என்ன, வேறென்றுமில்லை: “நன்றுந்நல்”—நன்மை செயலே அறமாம். ஓளவையார் “சதஸ்அறம்” என்றார். அப்படியெனின், பிறருடைய நன்மைக்காகத் தன்னைக் கொடுத்துழைத்தலே “அறம்”—தர்மமாம் ஏன்பது மெருள். இப்படியெருவன் ஒருவனும் தவறாது “அறப்பயிர்”செய்து தர்மபியற்றி வந்தானெனில், அஃது வளர்ந்து முதிர்ந்து கடைசியில் அறுவடையனுபவகாலத்தில், அவன் “வாழ்காள் வழி படைக்குக்கல்” ஆகும். அதாவது, அவன் சரீரத்தோடு கூடி வாழுகானாகிய “பிறவிரோப்” என்னும் பிணிவரும் “வழி”யை வராமல் அடைக்கும் “கல்” என்று சொல்லும்படி அவனது “அறப்பயிர்” அப்படி மலையாகவளர்ந்து மேருவாக் குகித்து விளக்கி “மோக்சம்” என்றுசொல்லும் ஸ்வதந்திரமாகிய பலனைக்கொடுக்கும். கருதியும் “ஸத்தியம்வத, தர்மம்சர” என்று கூறியுள்ள தல்லவோ! ஆகையால் அறப்பயிர் செய்வோர் “தரிசுபோடும்” காலம் கிடைய போது “நிர்விதற்பசுமதி” யென்று சொல்லும் தாங்காமற் தூங்கும் கசத்தை பனுபசிப்பர் என்பது சொல்லாமே அமையும்.

“அஞ்ஞானம், அகங்காரம், ஆவா, விருப்பு, வெறுப்பு என்ற ஐவகைக் குற்றங்களை வறகுந் கல்வினை, நீவினையென்கிற இருவகை வினைகளும் உழ்வவரைக்கும் உயிர் உடம்

போடு கூடிநின்று அவற்றின் பயன்களாகிய சுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கும்; ஆதலால் அக்கால் முழுதும் ‘வாழ நான்’ என்று சொல்லப்பட்டது”. அறப்பயிர் செய்து அறுவடை யறுத்து அஹுதித்து முடிந்தோர் “வாழாமல் வாழும்” உயர் வாழ்வுபெற்று, தேஹத்தோடிருந்தும், தேஹவாசனை யற்று, பயிர்த் தொழிலாம் வினைத்தொடர் முடிந்து குணியத்துக் கப்பாலும் கப்பாலாம் சுகவெளியில் விதேஹ கைவல்யம்பெற்று தூங்காமற் தூக்கி ஒரு கல்பகாலம் வரையில் சுகநிஷ்டையி லிருக்கின்றபாறுவார். அவர்கள் உல்கோபகாரமாக உழைத்தாலும் அவர்களுடைய சார்திரிலே குழியாது சார்தோப சார்தராய் சித்தி, புத்தியென்னும் சக்தினைக் கொண்டு சூத்திரி கணபதிபைப்போல் எடுத்த காரிய மெனையும் நிர்விக்கனமாகச் செய்து முடிப்பர். இச்சா சக்தியோடு இரண்டாகக் கலந்து நின்று ஞானமாத்திரத்தினாலே எல்லாவற்றினுடைய இப்பைபடி யிற்றி சித்த மாத்திரத்தினால் எனையும் சித்திச்சகச் செய்யும் கிரியாசக்தி வாய்ந்தவராவார். ஆகையால் வல்லபை யம்மையோடு இரண்டறக்கலந்து அந்வைதமாயிருந்துகொண்டு சித்தி, புத்தியென்னும் பத்திவினை இருபுறமும்வைத்து கற்பகவிநாயகராய் விளங்கும் மஹாவல்லமை பொருந்திய சக்திகணபதி இதை பத்தியுடன் வாசித்துணர்ந்து, உணர்ந்தபடிபடக்கும் உண்மையான அபிஷ்டத்தை யெல்லாம் நிர்விக்கனமாக நிறைவேற்றிவைப்பாராக. ஓம், கணபத்யே நம:.

ஆகையால்,

“உடம்பினைப்பெற்ற பயனாவ தெல்லாம் உடம்பினில் உத்தமனைக் காண்”

என்ற ஓளவை குறளிற் சொல்லியபடி. ஒவ்வொருவருக் அறப்பயிர் செய்து தர்மம் தழைக்க வுழைத்து முடிவினில் அவ்வுழைப்பின் பயனாகத் தனக்கு அந்நியமாக நினைத்த வினைகிலையே அவ்விதம் காணப்பட்ட புகு

ஷோத்தமனும் கடவுளை “உடம்பினில்” கண்டுபியவேண்டும். கண்டுதேர்தார் உடம்பினிலெறுத்தொறுப்பாரென்பது தப்பெண்ணம். அந்தத் தப்பெண்ணம் அனுபவிமுதிற்சிலிநாளை நழுவிவிடும்.

“உடம்பினி யிழைக் கென்றிருத்தேன் உடம்பினுக்குள்ளே உறுபொருள் கண்டேன் உடம்பினுள் உத்தமன் கோயில் கொண்டானென்றடம்பின யானிருத்தோம் புலிந்தேனே.” என்பது எம்பெருமான் திருமுல்தேவர்கெய்தருளிய திருமந்திரோபதேசங்களில் ஒன்றும்.

“THERE IS ONE THING I FEAR.”

There is one thing I fear

Not death, nor sharp disease,
Nor loss of friends I hold most dear,
Nor pain, nor want—not these.

But the life of which men say :

“The world has given him bread ;
And what gives he to the world as pay
For the crust on which he feil ?”

I would pour out strength, and then
When I have no strength to give,
No use, no share in the lives of men
Who toil and fight and live—

Then let the end come fast,
Whatever my past success ;
That I may not cumber the ground at last,
Nor linger in uselessness.

“அஞ்சுவதொன்றுளதாயினே!”

“அண்டருக்காகஞ்சுருத்தி அம்பலத்திலாடுகியன் டொண்டருக்குத்தொண்டனெனத் தொண்டிசெய்வ [தெக்காவம்].”—புத்திரகிரியார்.

I

அஞ்சுவதொன்றுளதாயினே யன்னைத் தஞ்சமென்றடைந்தேன்தயவுசெய்யப்படுவே! அஞ்சிலென் காலந்தொழுவிவதைக்குமோர்

[விவாதிக்கு

* காவன் = எமன், மாணம்.

மெஞ்சியதேரூழ்த்தத்தெனுமொழியினும்கூசிடென். கஞ்சென வருந்துமோர் கங்குருங்குசிடென் கயமில் வஞ்சகவாநினையால் வருவேனைக் கஞ்சிடென்: அஞ்சிலெனிகைக் கொழமாருயிர்த் தோழரின் செஞ்சடைகிறைச்சென்னி யீதுறை யெண்ணிலா [உறியவே.

II

அஞ்சுவதொன்றுள தென்னெனியினே, பஞ்சபோத்புறக்கும்பான்மையதாயிப்பிரபஞ்சந்தா [னம் “கஞ்சுவார்த்திவனைக்காத்ததந்திவன்செய்பிரதியே” [தென்னக் கிஞ்சித்துமோதூதஞ்சிடச்செய்யும்அம்பெனவுள்ள [ந்து கஞ்சபோத்பாபும்கயமில்வார்த்ததைகஞ்சினேனை [யே!

† கிஞ்சுமேந்தியகையுடையம்பிதைகாதலனேயுன் [தன் கெஞ்சிலேநங்கியகஞ்சுருக்கெடா அஞ்சியதேவரை யஞ்சிடெனென்றதன் சத்திபுறக்கெட யுண்ட [னையே!

III

உண்டிமொஞ்சதைஉலகெவர்க்காத்தனை கண்மேதேவர்க்காகரங்குப்பித்தொழுநான் உண்டதோர்கஞ்சமேஉன்னுனோசெவ்வாது கண்டத்திற்றுந் திருக்கச்செய்தனன்காதலி! அண்டத்தைக்காத்த பிண்டத்தை வதைக்காதான் கண்டத்திலி றத்தியகாத்தனன் பிண்டத்தை—யப் பிண்டத்தைக்காத்தவுன்போருட்சத்திக்கிப் பிண்டத்தைகாத்தருன் செய்ய்து பெரிதாமோ!

IV

பெரிதிலையாதலால் சிறிதுமெயென்னுத எரிதிறிப்பெய்யுமோர் அருதியேபோல அரிதிலின்பெற்ற விப்பிண்டத்தின் சத்திய டு எரிதிறின்சத்திபால் இசையக்கொடுப்பனான்: எரிதிறின் சத்தி “கவாநமா”போல் துரியப் பரியேறின் துறான்பாருக்குழைப்பேன்கான். பெரிதிலுசிறிதிலுபுடவிலுயிரிலுசொல்லும்கோ யரிதிறென்றையே! யுன் னுருவத்தை சத்திசெயல்!

† “கிஞ்சும” — “கிரியேந்தியகை, —அபயந்தமாம்.

‡ எரிதிறின் சத்தி “கவாநமா”

344

V.

* உழைப்பான் “நீ” புழைந்தால் லவகெல்லாமும் பிழை
பிழைப்பான் “நான்” பிழைத்தால் லவகெல்லாம் பிழை

[யாதோ !

உழைப்பானும் பிழைப்பானும் முழைத்துப் பிழைக்

[கவென்

றுழைப்போடு பிழைப்பை புலகெளிப்படைத்தே!

உழைப்போடு பிழைப்பும் பிழைப்போடுழைப்பும்

[பேதமில் தழைக்கத்

தழைத்திடு முலகம் தருமமுஞ் செழிக்குமே.

[யாதலால்,

உழைப்பானுழைக்கவுழைக்குமுலகேயால்

பிழைப்பான் உழைக்கவுழைப்பேன் ! பேரருளே

[கதியாமால்.

ஐம்ந்தனை.

Friday the 18th Dec., 1908.

THE ACME OF INDIVIDUAL PERFECTION

OR

PARAMAHAMSA: THE SON OF GOD.

“பரமஹம்ஸ :”

“ஹம்ஸ :” என்னும் ஸம்ஸ்கிருத பதம்
ஹ0, ஸ0 என்கிற இரண்டு பிழைகளின் ஐக்
கியத்தை யுணர்ந்தும், வித்து ஒன்றுபிழை
அது உள்ளே இருப்பகுதியாகி ஒன்றைவிட்
டொன்று பிரியாத் தன்மை பெற்றிருப்பது
போல, உயிரும் சிவசக்தியம்சம் இரண்டும்
கலந்ததாக விருக்கிறது. அநாவது, ச்லம்,
அசலம் என்கிற இரண்டும் சேர்ந்ததாகவிரு
க்கிறது. ‘சலம்’ என்பது சக்தியம்சத்தைக்
குறிக்கும். ‘அசலம்’ என்பது சிவ அம்சத்

* நானே நீயெனத் தத்துவமிரண்டே” யெ
ன்னும் திருமந்திரத்தைக்கவனித்து, ஜீவேசுவர ஐக்
கியத்தின் மர்மத்தை யுணர்ச்சு, “நீ” பதி, “நான்” யெ
ன், சேவதிக்கநியமாய் உலகெல்லாவால், “உலகெல்
லாம் பிழைக்காதோ” வென்றார்.

† “உழைக்கவுழைப்பேன்” - work ‘for work’s
sake. நிஷ்காமிய கர்மத்தைச் சுட்டிக்ின்றது.

தைக்குறிக்கும். ‘சீவம்’ என்றாலும் ‘நலம்’
என்றாலும் ஒன்றே. நலமும், சலமும், அக்
கினியும், ஜ்வாலையும் போலும், விளக்கும் ஒளி
யும் போலும், குரியனும் சலமியும் போலும்.
வராதேவர நிஷத்தில் பூதி-வராதேவரத்தியா
னவர், ரிபுமுனியின் தபஸுக்குக்கு அல
ருக்குமுன் தோன்றி ஆதம் ஸ்வரூபத்தை
உபதேசிக்கையில், மூலாதாரமாகிய ஆதிதார
ணத்திலிருந்து வாயு உண்டாயிற்று; வாயு
விலிருந்து அக்கினி உண்டாயிற்று. அக்கி
னியிலிருந்து பிந்துவியுத்தியாயிற்று; அதா
வது பிரகாசரூபம் தோன்றிவளர்ந்தது. பிந்
துவிலிருந்து “நாதவியுத்தி” (Life-pulsa-
tions) உண்டாயிற்று. நாதவியுத்தியிலிரு

ந்து ஹம்ஸன் (Life, pure & simple) உற்ப
த்தியாயிற்று. ஹம்ஸனிலிருந்து மனது
பிறந்தது என்று திருவாய்மலர்ந்தருளியிரு
க்கிறார். மனதிலிருந்து இந்திரியங்கள் உண்
டாகு, இந்திரியக் கூட்டங்களோடு ஐம்பூதச்
சேர்க்கையான உடலம் சேர்ந்து நிற்க, இந்த
தேஹம் உண்டாயிற்று என்பது விகிதம்.
பின்னும் அவ்வுபநிஷத்தில் தானே, இந்திரி
யங்களுக்கு ராஜா மனசு; மனசுக்கு ராஜா
வாயு; வாயுக்கு ராஜாஸ்யயோகம். ஆகையால்
நீ ஸ்யயோகத்தைச் செய்யக் கடவாய் என்று
போதிக்கிறார். ஸ்யயோகக் கிரமம் என்னவெ
ன்றால்:—பிராணியை, பிரத்தியாஹாரங்களி
னால், இந்திரியங்களை வசப்படுத்தி பஹிர்மு
கப்பிரவீரத்திவாய்ந்துள்ள இந்திரியங்களை
அந்தர்முகப்படுத்தவேண்டும், அதாவது உள்
முகமாகத்திரும்பச் செய்யவேண்டும்; ஸ்வப்
னாவஸ்தையில் எப்படி இந்திரியங்களெல்
லாம் தானே அந்தர்முகப்பட்டு விளக்குகின்
றனவோ, அப்படிப்போல, யோகியானவன்
பிரயத்தன பூர்வமாக, வெளியே சென்று
விஷயங்களைப்பற்றித் திரியும் இந்திரியங்களை
இழுத்துக்கட்டி அந்தர்முகப் படுத்தவேண்
டும். இப்படிக்கட்டுவதற்கு இரண்டுவித
உபாயங்களுண்டு. ஒன்றி, அடங்காதமாத்

டைத் தடிக்கொண்டடித்து மடக்கிப்பிடித்துக் கட்டுவதுபோன்றது. இதுதான் “ஹடயோகம்” என்று சொல்வது. மற்றொன்று, கல்லு பசவுக்குப் புல்லுக்காட்டி யழைத்து, அப்புல்லுகொடுத்துத் தொழுவத்தில் கட்டுவது போலாம். இது இராஜயோகம். எப்படியானாலும் பவிரிமுகமாகச்சென்று விஷயங்களிலே விழுந்து சிதறிப்போன மனதான இந்திரியங்களை வசப்படுத்திக் கட்டவேண்டியது முக்கியம். இந்திரியங்கள் வசப்பட்டபின் அவை விஷயாகரணமாத்திரத்தால் வெளியிற் செல்லாமற் பத்திரமாகப்பாதுகாத்து யோகியின் இஷ்டப்பிரகாரம் பசமாட்டுக்குப்புல்லுக்கொடுத்து வசப்படுத்துவது போல் சுபவாசனையால் அவைகளைத் தன்வசப்பட்டியங்கப் பழக்கவேண்டும். பிறகு அதை ஒருமுகப்படுத்த குருவின் உபதேசப்படி குருகொடுத்த லக்ஷியத்தில் அலிதைச் செலுத்த வேண்டும். இதனால் மனம் ஒருமுனைப்பட்டு நிற்க, இந்திரியங்களெல்லாம் அந்த ஒரு முனையில் ஒடுங்கிநிற்கும். குருகொடுத்த முத்திரையை அப்பியசித்து அதில் நிற்கப்பழகின விஷயங்களுக்கு அதற்குவேண்டிய அளவு மாத்திரமாக இந்திரியங்கள் கரைந்து உருப்பட்டு நிற்கும். இதனால் இந்திரியங்கள் அதற்குக் காரணமான மனதில் கரைந்து பிறகு லக்ஷியத்தில் (குறியில்) மனம் செல்வதற்கு வேண்டிய அளவுமாத்திரமாக உருக்கொண்டு நிற்கும். உதாரணமாக, உபாஸகன் உபாலிய மூர்த்தியில் மனம் செலுத்தி அதன் ரூபத்தையே நான்கொண்ட குறியாக வைத்து தியானித்து நிற்பானாகில், தைலதாரைபோல் அவன்தியானம் முதிர முதிர தாரணத்தியான சமாதியான யோகஸம்யமத்தில் அந்த உபாலிய மூர்த்தம் ஒன்றைத்தவிர வேறு எதுவும் அவன் கண்ணுக்குப் புலப்படாதாகும். இப்படியாக, மனம் ஏபோவப்பட்டு நிற்குங்கால் அம்மனக்கதானும் அதன் காரணத்தில் கரைந்து அச்சில் வார்க்க உருக்

கிய தங்கப்போல் “தகதக”வென்று திரவமாய் ஜ்வலித்து நிற்கும். திரவ ரூபமாய் நிற்பது வாயுவாம்; அதாவது, ச்லரூபமாய் சலித்துக்கொண்டு சலர்த்துக்கிடமாய், சலசத்தி மாத்திரமாய், ஸ்வபாவமாகவே சமநிலைப்பட்டு நிற்பதாய், கிளங்கும். இதிலிருந்து ண்டாகும் “தகதக” என்று ஜ்வலிக்கும் ஜ்வலிப்பு அக்னிஸ்வரூபமாய் அதற்குக்காரணமான வாயுவின் ஸ்வபாவமான சலித்தல் தனக்கு குணமாக அமைய், அது ஜ்வலிப்பாக கிளங்கிநிற்கும். மனது சம்சயாக்கி ஸ்வரூபமானது. வாயுவோ சலன ஸ்வபாவத்தால் நாதஸ்வரூபமானதாய் கிளங்கும். ஆகையால் ஏபோவத்தால் ஒரு முகப்பட்ட மனக் உபாலிய மூர்த்தியில், தியானயோக முதிர்ச்சியாம் பாவசமாதியில் லிபிக்கும் போது, அதுதிரவமாத்திரமாயிருந்து அதன் சமபாவத்தை படையும். அச்சில்வார்த்த தங்கம் எப்படி அந்த அச்சில்மைந்து குளிர்ந்து அதில் குளியமாயுள்ள இடத்தை நிறப்பிக்கொண்டு ரூர்யமாயிருந்த ஆகாயத்தில் ஸ்வர்ணமயமான விரைவரமாக கிளங்குகிறதோ, அப்படிப்போல, அதன் காரணத்தில் கரைந்த மனதும் தியேயாகாரமாகி (தியானித்த மூர்த்தமாகி) நாம் ரூபமமைந்த “நாத-பிந்து” தத்துவத்தின் விகாரமாக கிளங்கும். மனம் சிருஷ்டிப்பது இப்படித்தான். தன்னைப்பிழித்துத் தான் நீனைத்த உருவாகத்தானே யமைதலால், மனம் சித்தவிரகத்திப் பிரவாகமாக விருக்கிறது. இது மனதிற்கு இயல்பாயமர்ந்த ஸ்வபாவமா யிருத்தலால், ஈசுவரனும் இதற்குக் கட்டுப்பட்டேதோன்றி பக்தர்களை இரகஷிக்கிறார். பகவத்கிதையில் பகவான் “எவ்வெவர் எப்படி நீனைந்தார் அவ்வவர்க்கு அப்பொருளாய்த் தோன்றுவன்பான்” என்று சொல்லியிருக்கிறார்ல்லவா, “எண்ணினுக் கேண்ணினபடி யிருந்தருள் புரியுமீன்” என்றார் இதனுண்மை யுணர்த்தவே, கரைந்த மனம் பின்னுமுறைந்து தான்

எண்ணின் எண்ணமாதிரமாகத் தோன்றுவதினால், மனதின் ஸ்வபாவம் இன்னதென்றுணரவனகப் பெறப்படுகிறது. இப்படி மனதை “அழித்தழித்து அம்மணியாச்செய்வதே” எல்லா உபாசனைகளிலும் மேலான உபாசனை, அம்மணியே சிந்தாமணி. இதற்கு “வாலை வித்தை” யென்று பேர். ஏனெனில் பாலன் எப்படி வினையாட்டை வினையாட்டின் பொருட்டே சிரேஷ்டமாகக் கொண்டு வினையாடுகிறானோ, அப்படிப்போல, மனதை உருக்கிவார்க்கும் வித்தையாம் இதை அநற்காலவே பிரதிபலிக்கோரது செய்வது பூலை உபாஸனை யென்பர். ஏனெனில் “உமாசுபாரி”யாம் ஈசுவரி, இப்படியே சிருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை பாலஸீரீயாகச் செய்துவருகிறாள் தலால், அவளை வழிபட்டு, அவளைப்போல் ஜீவகற்பனைக்குள் சிருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரம் செய்தவரும் இந்த வித்தை அவள்பேரால் விளங்குவதாயிற்று. நாமரூபமாயமைந்துள்ள தோற்றத்தைப் பின்னும் உருக்கி உருக்கிவார்த்துக்கொண்டு போனால், பழக்க விசேஷத்தால், மண்ணையுருக்கி மண்ணை நீக்க அது சுத்தஸ்படிகமாவதுபோல, மனதையுருக்கி யுருக்கிவார்த்து அதன் மண்ணை நீக்க அது தத்துவதரிசனம் செய்வதற்கியன்ற கூர்மைவாய்ந்த கருவியாய் சுத்தஸ்படிகத்துக்கொப்பான ஸாத்திக மனசாகிறது. இதற்கு சங்கற்போற்பத்தியின் இரகசியம் தெரியவேண்டும்.

ஸர் ஆலிவர் லாட்ஜ் என்னும் மேற்பிசைச்சாஸ்திர மஹாபண்டிதர் ஆங்கிலேய மனோதத்துவ விசாரச் சங்கத்தின் (Psychical Research Society of England) முக்கியஸ்தராயிருந்து, அச்சங்கத்தாருக்காகப் பேசுங்கால், “மனதினுதிக்கும் எண்ணம் (சங்கற்பம்) பௌதிகப் பிரபஞ்சத்தில் தோன்றுவதாகும் வழியெப்படி யென்பது வலவேசமும் தனக்கு விளங்கற்றில்லை; வேறு யாருக்கும் விளங்கினதாகவுமில்லை” யென்று உத்தி

கறுகிறார். ஐயோ பாவம்! இவருக்கும் இவருடனுழக்கும் மேதாவிகளுக்கும் ஒருமித்த பிரகிருதி மர்மம் தோன்றாவிட்டால், மற்றெவர்க்குமே அது தெரியாதென்று சொல்வது எப்படிப் பெரிக்கும். இது ஒருமித்த வித்யாகங்காரமாம். அவித்தையுள்ளமட்டும் அகங்காரமும் கூட்டிநுந்து கொண்டுதான் இருக்கும் தலால், அவர் அகங்காரத்தெழுதினைதப்பற்றி நாம்சிறிதும் ஆச்சரியப்படவில்லை. இந்தியாவில் ஆத்மஞானம் பெற விரும்புவோர் பெறும் முக்கிய திசைகளில் பிரதமமானது “சங்கல்போதயம்” உண்டாகும் வித்தையறிவதாயிருக்க; இதை யாருமேயறிந்திலர் என்று சொல்வதைக்கண்டுமேயில் உயர் திசைதெழும் புவர்கள் நகையாதீரார். ஆனால் இந்த மர்மத்தைருவம்கெவியனுக்கு வாக்கால் ஒதியுணர்த்தார். ஏனெனில், பிரகிருதிமர்மங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஆவண்ண பூணுசெய்து அனுதகாக்கும் யோகினி கணங்கள் சித்தி தேவதைகள் முதலான ஆவண்ண-அதிப்தான தேவதைகளைப் பூணுசெய்து அவைகளைத் திர்ப்பி செய்தபின்னரே, பிரகிருதி சங்கிதானத்தில் அவள் அருளால் அறிவிற்கு அறிவவேண்டுமெயன்றி, சொல்லால், எழுத்தால் அறிவது அசாத்தியமாம். ஏனெனில் நாம் முன்னமேயே சொல்லியிருக்கிறபடி, பிரம்மவித்தை, ஸ்ரீவித்தை, விண்வாச்சா மாந்திரமாளதன்று.

“எழுதாப் பொத்தகத்தின் வட்டின் பொருளைத் தெருளாத கண்வி தெளிக்கிறுத்தோத”

என்ற திருமந்திரப்படி, வர்க்கும் மனமும் இறந்த இடத்தே முகக்கண்ணிட்டு, அகக்கண்ணால் அறிந்துணரவேண்டியது.

“முகத்திற்கண்ணென்கொண்டு பார்க்கின்ற முடர்களால் அகத்திற்கண்ணென்கொண்டு பார்க்பதே யானந்தம் மகட்டுத்தாய் தன்மஞ்ஞானோடாய் சகத்தைச் சொல்லென்றும் சொல்லுமா

[தெங்கனே]

என்பது திருமுலதேவர் அருளிச்செய்த திருமந்திரோபதேசம். ஆகையால் வாச்சா மஹோசரமானதை வார்த்தையால் தெரிவிப்பதெப்படி? சாத்தியமல்லவாயினும் “உரைபற்ற தொன்றை உரைசெய்யும் ஊழ்க்கான்” என்ற திருமந்திரப்படி, அனுபவசாஸ்திரங்களுக்கும் அப்பியாலிகளுக்கும் ஒருவாறு குறியாமற் குறித்துச் சொல்லாமற் சொல்லலாம். அதாவது “காட்டுக்குறியும் கடந்ததோர் காரண”த்தைக் காட்டவேண்டுமெனான் முடியாது. ஆனால் மரத்திலுள்ள கிளைகளின் நடுவேயுள்ள இடைவெளியைக்காட்டி அதன் வழியாகச் சந்திரனைக்காட்டுவது போலவும், திருவரசுத்திரத்தைக் காட்டி அருந்ததி காட்டல்போலும், லக்ஷிய திருஷ்டியுள்ளவர்களுக்கு லக்ஷியத்தைக்கொண்டு லக்ஷியத்தின் உட்பொருளைக் காட்டலாகும். இந்த சங்கல்பவசம் பெற்ற சித்தரொருவர் அவர் அனுஷ்டித்த லக்ஷியத்தைக் குறித்து தான்சங்கல்பவசம் பெற்றதைப்பின்வரும் விதமாய்க் கூறியிருக்கிறார்.

“காலபெண்ணுமயிகைப்பெண்டுகென்னுத்தான் காலவந்து மாலையிட்டு மடியில் சேர்த்தான் பாலையீன்றவன் வறுலைவாங்கி விசத்தி பார்த்தான் மாலையீன்றமாதபாண்டழல்பணிந்து

[வலிந்தழைக்கக்கெவந்தே வசியமானான்],

சங்கல்பத்துக்கு அதிஷ்டான தேவதையான “பாலாயிகை” என்று சொல்லும் “வாலையம்மன்” தனக்கு இஷ்டதேவதையாக வந்தமரும்படி வாய்க்கப்பெற்ற மரத்தைச் சொல்லியவர் பின்னும் சொல்லுகிறார்:—

“வசியமானான் மானுவன் தற்பெண்ணசி கசியமானம் கரைத்துபொங்கிச் சுருளைப்பொழிவன் வசியமாக வேண்டிப்பா மனவண்மைமெத்த கசியமானம் கரைத்துபொங்கி வண்மைப்பட்டால் [கட்டழகி வலுவில்வந்தே வசியமானான்.]”

சங்கல்பத்துக் கதிஷ்டான தேவதையை வசியஞ்செய்யும் லக்ஷயைச்சொல்லி, அவன்

வசியமானான், விடத்து நிகழும் விசேஷத்தைப்பின்னர் கூறுகிறார்:—

“வசியமானால் கட்டழகிபிடிக்காணு தசிபுமாவாய் வசியதில்வுடலுக்கான் நாற்பிந்து சேர்த்தால் பசியானென்று சொன்னதையும் பரமரகசியம் கசியாத இவ்வுடலை கயத்துபாரே.”

‘அசிபுமாவாய்,’ என்றது “தத்துவமணி” மஹாவாக்கிய லக்ஷியாப்பியாசத்தில், தப்பதும்; துவம்பதும், அஸிபதும் என்றுள்ளமூன்று பதங்களின் பதார்த்த, வாச்சியார்த்த, லக்ஷியார்த்தங்களை பரிந்தவர்களுக்குத் தானாக விளங்கும் தூதாநீய சம்பந்தத்தைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லியதாம். அதாவது கட்டழகி வசியமானால், தாபத்திரியங்களும் தீர்த்து சாந்தோபகார்த்தமும் “நீயே அவனாகும்” தியேயாகாரித்தி லபிக்கும் என்று சொல்லாமற் சொல்லிப்பதாம். இரண்டாமடியில் “நாற்பிந்துசேர்த்து” அதனாலுண்டாகும் “இவ்வுடலம்” (இந்தக்காரண சரீரம், இதை வித்யா சரீரம் என்றும், இது மந்திர சந்திகளுக்கு இருப்பிடமானதென்றும் சொல்லவர் மேலோர்) “நசியாது”—மஹாபிரஸயத்திலும் சாத்திக் சேஷமாத்திரமான சபவாசனையாக மறைந்திருந்து ஆபதோத்தாரண மூர்த்தியின் திருவடித் தாமனாவிலிருந்து மறு திருஷ்டிகாலத்தில் அதன் ஸம்ஸ்காரத்துக்கேற்ற உயர்த்தேஹ மெடுப்பதால் இந்ததேகம் பிரஸங்காலத்திலும் அழியாது என்று வற்புறுத்துவான் “நசியாது” என்று சொன்னார். (ஞானவாசியுடத்தில் புகண்டயோகி சரித்திரம் பார்க்க.)

பசியானென்று சொன்னது தாபத்திரியங்களில் ஆதிபெண்திகம், ஆதிநெய்யிகம் இரண்டும் ஸ்தூல ரூபம் சரீரங்களோடு கழன்றுபோக, எஞ்சி வின்றதும் காரணசரீரத்துக்குரியதுமான ஆத்திராநீயதாபத்திரினிவரம் சாந்தோபகார்த்தத்தைக் குறித்துச்சொன்னதால் அது “பரமரகசியம்” எனக்கூறினர். இப்படிப்பட்ட அஞ்ஞானத்தின் ஸ்வரூபமே

யான ஆனந்தமயகோச மாந்திரியாய் கீத்யா சரீரமாம் "நகிராத இவ்வுடலை" "யந்திராரு டானி" என்றபடி. இந்தச் சரீரத்துக்கும் அப்பாலாய் இதிற்புருந்து ஆட்டுபவனும், இதற்குச் சாக்ஷியாயும் உள்ள "அறிவுமய மாய" "நீ" "நயந்துபாரே"—ஈயம் பொ ருந்திய உளது ஞானக்கண்ணும் அறிவால் கடர்கூலிசுஷண்யம்செய்து பார்ப்பாயாக— என்றபடி.

பின்னல் அந்தக் காரணசரீரத்தைப்பார்க்கும் வுநியைச்சொல்கிறார். அது சித்தர்கள் உபயோகிக்கும் பரிபாஷையில் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும், அந்நாட்கருத்தை நினைப்பெற்றவர்களுக்கன்றி மற்றவர்களுக்குச்சொல்லுதல் கூடாதாகையாலும், அவர்களும் நீகூடபரமாய் சாக்ஷாத்நர சித்திபெற்ற குருவையடுத்து அவரது அருளினால் குரு முகமாய் நேர் நேரிலிருந்தப்பியசித் தறிய வேண்டுமாய்கையாலும், அதைப்பற்றி இங்கே வுளர்ந்தி பெழுதுவதில் பயனில்லை. ஆங்கிலேய மனோதைத்துவ விசாரசங்கத்தாருக்கு அசாத்தியமானது இங்கே கஷ்ட சாந்திய மாயினும், முக்திவழிக்கு இன்றியமையாத பரமசாதகமாக, அதற்குரியந்த சாதனங்க ளோடு அனுஷ்டிக்கப்பட்டுவருகிற தென்பதைக் காட்டுவான் பொருட்டே இம்மட்டும் விவரமாயெடுத்து விளக்கக்கூறினோம்.

ஆகையால், ருக்மந்தேகவாசியான தைஜ ஸாத்மனுக்கு நாமரூப மாந்திரமாகப்படும் தோற்றங்கள், காரணசரீரவாசியான ப்ராஜ்ஞனுக்கு "நாத-பிந்து" தத்துவங்கள் சேர்ந்துளமாத்திரமாகத் தரிசனமாகும். இதில் பிந்து சிவனம்சம், நாதம் சக்தியம்சம், "நாதவடிவாகிய மஹாமந்திராதி ரூபியே" என்றார் ஞாயுமானவரும். நாதம் தத்துவங்களில் மிகமேலானது. "பூதமுதலாகவே நாத பரியந்தமும் பொய் யென்றெனைக் காட்டி" யென்றதனால் ஸ்தூல ரூக்தம் காரணமான

மூலகைத் தேஹங்களும்கூட, முறையே அவற்றிற் குறித்தான ஜகத், ஸ்வபன், சுஷுப்தி யென்னும் திரிவிதஅவஸ்தைகளும் "பொய்", அதாவது, மாயாத் தோற்றம் என்று பிரத்தியக்ஷமாக ஏற்படுகிறது. கானனெற்சலம்போல் இவை தத்துவங்களின் விகாரத் தோற்றமே யன்றி இவற்றில் சாக்ஷதமான பார்வையில்கூடென்பது கருத்து. இந்த நாத-பிந்துவும் கடந்தவிடத்து, இவற்றின் ஆதிஷ்டானங்களாகிய "வாய்"—"அக்னி" அதாவது "சலன சக்தி—ரிச்சலன சக்தி" யிவ்விரண்டும் சாக்ஷாத்நரமாகத் தரிசனமாகும். இவற்றிற்கு "Kinetic Energy," "Static Energy," யென்று இவ்விஷில் பேர்சொல்லுவர். சலனசக்தி விஷ்ணு ரூபகுரியனிலும், ரிச்சலன சக்தி அக்கினியின் ஸ்வஸ்வரூபமான நித்த சுத்த தீர்மஸ்வரூபமாம் நிருபாதிக ஸ்வயம் பிரகாசத்திலும் ஒடுங்கும். இவ்விரண்டுகூர் சிவசக்தி சம்பந்தமான அபேதமான உபவைச் சாக்ஷாத்கரிப்பதே, அத்வைத ஞானமாம். இதை அப்பார்ஸ்வாமிகள் பின் வருகிறபடி வெகு அழகாகப்பாடி யிருக்கிறார்:

"ஏரியலால் உருவயில்லை ஏறலால் ஏறலில்லை
கரியலாற்போர்வையில்கூட கண்ணருசோதியார்க்குப்
பிரியலாற்றேவர்கூடப் பெருந்தகைப்பிரானேன்
(தேற்றம்
ஹரியலால் தேவியில்லை ஐயனையாற்றார்க்கே."

இது அவர் முக்திபெற்ற ஸ்தலமாம் திருவாதியென்னும் பஞ்சுநத வேஷத்திரத்தில் எழுந்தருளியிரானின்ற "ஐயாற்பபன்" என்கிற பஞ்சுநதிகவர் சந்திதானத்தில் பாடப்பட்டதால் அவருக்கு குருமூர்த்தமாய் வந்தமர்ந்த ஐயன் "ஐயாறனுரை" அத்வைத பிரஹ்மமாக ஸ்தோத்தரித் துள்ளார்.

இப்படி யுலகெலாம் சிவ-சக்திரூபமென்று அறிகிறவன் ஸம்ஸன். இவன் உடலற்று உயிரேயாகி பிரணவஸ்வரூபமாய் நித்பன். தன்னை சிவ-சக்தி ரூபமாய்ப் பிந்த இகன் தன்னுமமான த்தால்மென்மேலும் ஆராய்ந்து எங்கும்இந்த

சிவ-சக்தி ஸ்வரூபத்தை பன்றி வேறி ல்லைபென்று “சிவ-சக்திபைக்கிய-ஸ்வரூபிணி”யாபிருக்கும் தேவியை பரையோகத் தால் சாசனாக்காரமாயநிந்துள்ளவன் எவ னோ அவன் பரமஹம்ஸன். ஹம்ஸம் என்பது அன்னப்பகிக்கும் பேர். இந்த அன்னப்ப கியானது எப்படி பாலோடு சேர்ந்த நீரிலிரு ந்து பாலைப்பிரித்து நீரைத் தன்னி யுண்ணுகிறதோ அப்படியுப்போல் எல்லாம் சிவ-சக்தி பைக்கிய ஸ்வரூபமேயன்றி வேறல்லவென்று ணர்ந்து தேர்த்தவன், நல்வினை-நீவினை யிவற் தின் பிரவாகமான காலவோட்டத்தில் நினைவைத் தன்னி நல்வினையைப் பிரித்துண்டு புண்யம் வளர்த்துப் புரிதலாகத் தன் வித்யா சரீரத்தை வளர்த்து அவித்தை வாசனையை வளரவிடாமல் ஒடுக்கி வித்யாபூரணமான பர மஹம்ஸ நிலையில், வித்தைபவித்தை பிரண் மும் ஒன்றேயன்றி இரண்டல்லவென்று அறி கிறான். அறிந்தவன் அவ்வைதஞானம் நழு வாது ஆரோஹணம் முடிந்து அவரோஹண மாய் இறங்குவருகையில், அநாஹதஸ்தானத் தில் சிவ-சக்தி ஸ்வரூபத்தை ஹம்ஸம் என்ற பிழங்குகளால் ஆன் பென் அன்னங்களாக இணைபிரியாது அபேதமாக கிளையாடிக்கொ ண்டிருக்கக் காண்கிறான். “முனிமானஸஹ ம்ஸ:” முனிபிழைடைய மனஸாயே கிரோடை யில் நல்லதைப்புகித்துத் தீயதைத்தன்னி விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் ஹம்ஸரூபமா கத் தனது அத்தைதஞானம் விளங்கக்காண் கிறான். “பத்தமாளஸஹம்ஸ:” என்றும் இர கவரிய நாமத்தின் பொருளும் இதுவே. இதை த்திருமூலதேவர் பின்வரும் திருமந்திரத்தில் வெகு அழகாய்ச் சொல்லியிருக்கிறார்:—

“அன்ன பிரண்டெ ஆற்றங்கரையினில்
துன்னியிரண்டுத் துணைபிரியாதன்னம்
தன்னிலை யன்னம் தனிபெ ண்ற தென்றக்கால்
பின்னமட அன்னம் பேறு அணுகாதே.”

நல்வினை-நீவினைப்பிரவாகமாக ஒடுகிற உயி ர்பிரவாகமாம் ஆற்றங்கரையினில், ஹம்ஸம்

என இரன்றி உள். இவையிரண்டும் துணை பிரியாது. இவற்றில் தானே தானும் பிராமய பிராலம்பமாய் நிற்கும் லோஹம். என்றதில் றுந்து “தன்னினை”யாக நின்று “ஓம்” என விளங்கும் பிரனவஸ்வரூபம், “ஒன்றது” — “ஒன்று” என்கிற கணக்குக்குட்பட்டதெ ண்று சொல்லப்படுமாயின், அந்த ஒன்றுக்கு வேறும் பின்னப்பட்டு நிற்கும் “மட அன் னம்” — அன்னப்பேடு மோகப்பேறு பெரு துபோமே! ஆதலால், “துணைபிரிய” — “ஹம் ஸம்” — இவையிரண்டும் “துன்னி” (“ஹம்ஸ:” எனவும் “ஸோஹம்” எனவும் பொருந்தி), — “தன்னினை” — தானே தானுப்பிரபாதியாய் நிற்கும் (ஸோஹம் - என்பதில் உபாதிவான ஸகார ஹகாரங்கள், கீழ்கச் சேஷித்தன்ன அர்த்ததன்மாத்திரையான ஓம் நிற்கும்) ஹம் லோஹம் ஸப்ததன்மாத்திரையான பிரனவ ஸ்வரூபம் “ஒன்றது” — ஒன்று என்கிற வரையறைக்குள்பட்டது “என்றக்கால்,” “ஸந்தா” என்று சொல்லிய இரஹவிய நாமரூப ‘ஸ:’ என்பதின் லகியார்த்தப்பொருளாம் ஸ்ரீநாம சக்தி பின்னப்பட்டுப்போகிறபடியால் சக்திமா னோடு அபேதமான தாதாந்மிய சம்பந்தப் பேறுகித்திக்காமல் போகிறதே! அப்பொழுது உபாஸகன் சாக்ஷாத்காரமாய்க் கண்டு அனு பவித்த அத்தைதஞானம் பொருந்துதலின்றி பின்னப்படுவதால், “ஆற்றங்கரையில்” “அ ன்னமிரண்டு” என்று சொன்னது, “துன் னியிரண்டுத் துணைபிரியாதன்னம்,” ஆகையால் “இரண்டு” என்கிற கணக்குக்குள்பட்டது அ ல்ல, “பின்னமட அன்னம்பேறு அணுகாதே” பென்றதினால் “ஒன்றது” என்றும் பொருந் தாது. “ஒன்று” என்கிற கணக்குக்குட்பட் டதாமல். இப்படி இரண்டும் அல்ல, ஒன் றும் அல்ல என்றிருப்பதை எப்படி யறிகிற தென்றால், “ஏகம்வாத்வதீபம்” என்றசுரு திவாக்கியப்பிரயானத்தாலேயும், நிர்த்தமுத்த திரங்கிதப் ஸ்வானுபவத்தாலேயும், இவ்விர ண்டுக்குமுள்ள பொருத்தத்தைக் காணும்

தெள்ளிய அறிவுருவாம் "பரமஹம்ஸ:" ஸ்வ ரூப யுக்தியினாலேயும் தெளிவுத்தெளிந்தா சாய்ந்து, திட அப்பிராசத்தால் அனுபவம் உறுதிப்பட்டு ஸ்திரப்பட அப்பொழுது, உள் ளங்கை செல்லிக்களிப்பால் உள்ளதுள்ள படி சலபமாகக் கண்டனுபவித்திடையறாத ஆனந்தத்திலுமர்ந்து நித்யசுகம் பெற்றலாம். இதற்கு குருசிஷ்யபாவம், முதலில் தீனசுத் பெற அவசியமாதலால், குருசிஷ்ய சம்பந்த த்தின் உண்மையை விளக்குங்கால், இம்மந்திர த்தை உன்னி இதன் கருத்தை வினவிய நமது நண்பரும் இவ் விவேகசிந்தாமணிக் கமிட்டி மெம்பர்களில் ஒருவரும்; மதுரை பிரஹ்மஞான சபைத்தலைவருமாகிய பிரஹ்மஜீ ப. நாராயணப்பர் அவர்கள் வேண்டுகோளி ன்படி அவர் அனுப்பியதோர் வியாஸ த்தை மற்றோரிடத்தில் பிரசுரிக்கிறோம். மந்திரங்கலின் உண்மையை ஞானநிருஷ்டியி னால் அறியவேண்டியதென்று சொல்வார் ம் திர-திருஷ்டாக்களான முதலினர். முதனோர் சோல் வார்த்தையயிர்தமேனக் கொண்டு, எம் பெருமானான சுந்தியருள்பெற்றநாதனும் மூல னைத்தியானித்து தியேயாகாரமான அவஸ்தை யில் அடியேனுக்கருளிச்செய்த இரகசியவர்த தத்தை ஒருவாறு சொல்லாமற் சொல்லி ள்மையைன் ஜாடையாக உணர்த்தலானோம். உண்மையை யறிய விரும்புவோர் எம்பெரு மான் திருவடிக்கமலத்தைத் தியானித்து, தியான முதிர்ச்சியில் சித்திக்கும் பாவசமாதி யில் "அவனருளால் அறிந்துயயக் கடவர்."

ஸௌந்தரியலஹரியில், அநாஹத சக்கிரத் திலே தேவியைத் தரிசிக்கு மியல்புரைக்கும் மந்திரத்தைப் பின்வருமாறு மொழிபெயர்த்தி

ருப்பதையும் இங்கே யெடுத்து வரைகிறோம்:—

"மூன்றைத் தபோதனந்தமியமா னவாவிமுதுஞான முனி சுறவார்க், தன்னத்தின் வடமொழிப் பெயர் பெற்றுமொழியஹமதுமுன்று விஞ்ஞையிரியாற், பன்னப் பொதிந்தி வினைகீரி னற்குணப்பால் பிரித்துண்கெளரிய, மன்னப் படுஞ்சிறைப் புள்ளி னையை காடொறும் வழுத்துமலர்க்கமலியே."*

* ஆன்மாக்களிடத்து இருவினைபுல் கலந்திருத் தலின் 'தீவினைகீரிற் குணப்பால் பிரித்துண்கீ' என் றது. 'முதுஞானமுனி' என்றமையால் அதன் 'சுறவு' பேசுப்தத்தேன் என்க. அன்னத்தின் வட மொழிப்பெயர் ஹம்-ஸம். ஹம்-சியபீஜம். ஸம்-சக்திபீஜம். ஹம்ஸம்மந்திரம் சிவஞ்சத்திசுருரிய தென்பது இது பற்றியே. 'அறமுன்றுவிஞ்ஞை'— 18-வித்தைகள்; அவையாவன:—வேதம்-4; உபவே தம்-4; வேதாங்கம்-6; மீமாஞ்சை, சியாயம், புரா னம், ஸ்யிருதி என்னும் உபாங்கங்கள்; ஆக 18. அப்புட்கள் ஒலித்த ஒலியே இப்பதினெட்டு வித்தைக் கள் என்பது. 'பன்ன' ஆன்மாக்கள் ஆராயத்தொ ட்க. 'மன்னப்பம்', நிலக்கப்பம். சிவஹ் சேவியும் அநாஹதத்தில் இண்டன்னங்களையக் காண்ப்பதெலின், 'புள்ளினையை வழுத்துதம்' என் று."

[இம்மந்திரத்தின் வியாக்கியானத்தை புணர்கை யில், ஜீ சங்கரபகவான் அநாஹத சக்கிரத்தில் தரி சனம் விளக்கொளிப்போல் ஜோதிருபமாகக் காணப் படுகிறதா அனுபவமுணர்த்திருப்பதால் இதில் வீர்தி யாணவிரூபத்தாக நினைத்து மயங்குவர் அனுபவ மில்லாதார். அப்படி மயக்கக் காரணமில்லை. ஏனெ லில் ஓளவை குறளில் "நாயவோளி நகரிகடல்" என்னும் அத்தியாயத்தில்,]

"தெளிவாய தேச விளக்கொளியைக் காணில்"

"வினியாய வீடதுவையாம்" என்றவர் பின்னும்

"மின்மினி போன்ற விளக்காகத் தான்றோன்றில்"

[அன்னப் பறவையே யாம்,

என்று சொல்லி யிருப்பதைக்காண்க.

THE GOSPEL OF "STRENUOUS LIFE"
OR, COORDINATION OF CAPITAL AND LABOUR.

"WORK TO LIVE AND LIVE TO WORK."

"பிழைக்கும் வழி: உழைக்கும் வழி."

(ஸ்ரீஸ்த்யாந்த சாந்த சீமா எழுதியது)

I

"பிழைக்கும்வழி உழைக்கப்படுவது" தென்றருண்மையே!
உழைக்கும்வழியை உரைத்திடக் கேண்மினோ;
உழைப்பெனப்படுவது இழுக்கறப்பிழைத்தலாம்;
பிழைப்பும் உழைப்பும் பிழைபடாச்செல்வம்;
உழைப்பவன் பிழைப்பன்; பிழைப்பவன் உழைப்பன்;
உளவறிந்துழைப்பான் உண்மையிற்றலைவன்;
பிழையறப் பிழைப்பவன் பெரிபோனவன்;
உழைப்புக்கும் பிழைப்புக்கும் ஒற்றுமை வேண்டும்;
உழைப்பொடு பிழைப்புமே யொன்றாகுகில்
துழைவழி கண்டு துழைந்திடும் வறுமை,
பிழையறப் பிழைக்கும் வழியுமே தேயும்,
ஏழைகள் வருந்தக் கோழைப்படுமறம்;
கோழைப் பட்டுக் குன்றும் அறமாயின்
ஏழமைப்புட்டு அழிந்திடும் ஆக்கம்;
அழிந்திட ஆக்கம் குறைந்திடும் ஊக்கம்;
எப்படியென்பது இயம்பக்கேண்மின்:—

II

"உழைப்பவ னுழைத்தும் பிழைப்பில னாகில்
பிழைப்பவ ரெல்லாம் பிழைபடு செல்வராம்;
பிழைப்பேஉழைப்பும் உழைப்பேபிழைப்புமாய்
ஏழைக்கிரங்கு மீசன் படைத்தான்;
பிழைபட அவன்விதி பெல்லாம் பிழைபடும்;
ஏழைகள்எளிமையில் வருந்தியேநலிவர்;
கோழை மனத்தர் குவித்திடுவர் தனம்;
பாழையுமுது பண்படுத்தவாற்றுகார்
ஏழைகனழுதிட ஏய்த்துப்பிழைப்பர்;
ஊழைப் பெரிதாய் உகந்துகேகறி
கூழைக்குடித்துப் பாழையுமுனென்பர்;
உழுதுமுதுழைத்தவன் கூலியைப்பிடித்துப்

பொழுது போனதும் பழுதுபார்த்துவர்;
பழுதுகள்சொல்லி யழுதவன் கூலியை ஒட்டப்பிடிப்பார்;
உழுதவன் அழுதுயிர் ஒட்டிப் போகப்
பழுது சொன்னவன் பணத்திற் பெருப்பன்.*

III

“பணம் பணமென்று பணவாசைப்பட்டு
பிணமதுபோலும் பணத்தைச் சுமப்பார்;
பணத்தைச்சுமப்பீர் குணத்தைமறப்பார், பின்
மாசுணம்போலுண்டு மயங்கிக்கிடப்பார்;
காசுபணமேவெண்டிக் கர்மத்தைமறப்பார் *
தாசிலேயோடு நேசித்திருப்பார்;
ஊசிமுனை மேல்நிற்கும் உன்னறி வதனை
வேசிய குறவால் நேசியா தொழிவர்;
காசிராமேச்வரமென்று பேசியே திரிவார்
நாசிலேல் நாட்டம்வைத்து வாசியை யறியார்;
கூகிடாது பணத்தைக் குவித்துமே வைத்து
புசிக்கும்வகையறியாது புலாலை வளர்ப்பார்;
நேசித்துப் பாணத்தை வானத்தை யொறுப்பார்
பூசித்துநேசித்த புண்யத்தைமறப்பார்;
ரேசித்துப்பூரித்து வாசிவசம்செய்யார்
வாசித்துவழக்குரைத்து வகைமோசம்போலார்.”

IV

“வகைமோசம் தாம்போலார் பகைமோசம் செய்வார்;
நகைமோசம் † செய்தவர் ஊர்மோசம்செய்வார்;
வகைவகையாப் பேசியவர், வார்த்தைகளை வளர்ப்பார்;
சிகைசிகையா ‡ வேதத்தைச் சிச்சியென்றொறுப்பார்
பகையென்றும் உறவென்றும் பாராது பேசியவர்
நகையென்றும் நட்பென்றும் பணத்தையே சேர்ப்பார்;
வகைவகையா ஆவார்செய்யும் மோசத்தைச்சொல்லில்
பகைபகையாச்சொன்னோரைப் பகைத்துமே காய்வார்;
ஆகையினாலே அனைத்தையுஞ்சொல்லாது இனத்தையே கோறி
ஊகையி னுலேயினை உணர்ந்திடமென்றுரைப்பேன்.”

V

“ஏழைகள் பிழைக்கும் வழியெதுவென்றேசில்,
கோழைகள் தாமாடிக் குழையாது பிழைபாது
ஏழைக் கிரய்கும் ஈசனே துணையென்று
ஊழைக்கண்டஞ்சாது ஊழினியை வளர்க்காது

* கர்மம் வளரும் தர்ம விதியை மறப்பார்.

† குடுகிவைத்தவர் இருடிச்சுணக்காரர் ஒவ்வொருவரும்.

‡ பொய்ச்சிறிப்புக்காட்டி.

நாழிகை தோறும் நமனுண்டென்றஞ்சரது
 ஊழிற்காலமா யுள்ளதொரு ஆதம்
 † ஆழி கையேந்தியே ஏழ்தம் முள்ளத்தில்
 நாழிகைதோறும் ஆள்கிறுனென்றெண்ணி
 கோழை மனத்துடைக் குணக்கேடறவிட்டு
 ‡ ஏழைப் பகளன் இனத்தோடே சேர்ந்து
 “உழைப்பேனுழைப்பேனுய்யவேயுழைப்பேன்”
 “இழைப்பேனிழைப்பேன்வல் விதியையுழைப்பேன்” §
 என்னுறங்கொண்டு உள்ளத்தேயுணர்ந்து
 கன்றுதன் தாய் பால் குதித்தோமொபேல்
 “ஊக்குழைத்துநா லூதாரியாவேனென்”
 ருரையும் தஞ்மென் றஞ்சியடையாது
 பேசையும் ஊரையும் பெரிதாகவெண்ணுது
 சாரையும்பாம்பும் சேர்ந்துறையும் தன்மைபோல்
 தானுந்தன்னீசனுஞ் சேர்ந்துழைக்கவல்லாரேல்
 ஏழையும் பிழைக்கலாம் ஏழலரும் ஆளலாம்
 இது சத்தியம் சத்தியம்; சத்தியமிது சத்தியம்.”

ஆப்படி-ஆளப்பெற்று “அணைந்தோர் தன்மை” யை எம்பெருமான் திருமுலர் சொல்லக்கேளும்:—

“ஆராலுமெண்ணியமட்ட வொண்ணுதினிச்
 சீரார் பிரான்வந்தென் சிந்தைபுகுந்தன்
 சீராடி யங்கே திரிவதல்லாதினி
 பார் பாலுஞ்சாராவறிவறிந்தேனே.”

“ஒன்று கண்மருவருக் கொரு தெய்வமும்
 ஒன்று கண்மருவருக்குயிராவதும்
 நன்று கண்மரின் ரிமசிவாயப்பழந்
 தின்றுகண்டேற்றோ தித்தித்தவாதே.”

ஓம் திருமுலன் திருவடிகளே சரணம்.

* தேவோதம் என்கிற பாவனையினாலேயே சாவுக்கஞ்சம் பயமுண்டாகிறது.

† சத்தாரூபம்

‡ சத்துக்களுடைய சாதுசங்கம் பாராட்டி.

§ “தான் முன்னஞ்செய்த விதி அழிதானல்லால், வான் முன்னஞ்செய்தங்கு வைத்ததேன் மாட்டில்லை” என்பது திருமந்திரம்.

KUNDALINI-YOGA PRADĪPIKA. III. THE ORIGIN OF THE 'MALADY OF THOUGHT.'

குண்டலினியோகப் பிரதிபிகை.

3. "ஆதிமூலம்."

"ஆதி" யென்றால் அந்தக்கரண வாசனை பிரிந்துண்டாகும் "பவநோய்" என்றும், அந்த ஆதியே மோஹத்தினால் தழித்து "உடற்பிணி"யாம் வியாதிக்குக் காரணமாகிறதென்றும் முதலிரண்டு அத்தியாயத்தில் விளங்கச் சொன்னோம். இப்பொழுது "அந்தக்கரண வாசனை"யாம் ஆதிமூலத்தைப்பற்றி விசாரிக்கப்படுமுன், அந்தக்கரணவாசனை என்பது என்னமாக உண்டாகிறதென்று சுற்றுணன்றி விசாரிக்கத்தக்கது. "மந்திரத்தில் மாங்காய் விழாது" என்பது எப்படி உண்மையோ, அப்படியே, கேவலம் பேதபுத்தியால் மட்டும் இதை யறிந்துவிடலாமென்பது துர்லபம். அபேதபுத்தியாம் ஞானம் லபிக்காதவர்கள் சிவவண மனாதிசனால் மனோசுத்தியடைந்து பக்தி சிந்தையினால் குருவை யடுத்து வழிபட்டு "குருவருள்" என்று சொல்லும் அபேதபாவ உணர்ச்சியினால் உண்மையராய வேண்டுமெய்ன்றி, "கண்டதேகாட்சி கொண்டதேகோலம்" என அடங்காதமனத்தினராய், "தான்தோன்றித் தம்பிரானாய்த்" திரியும் அகங்கார மமகாராதி விலக்குகள் தரித்து நானும் உண்மை விசாரிப்பேன் என்று அகங்கரித்துப் புறப்பட்டால் அதனால் பிரயோஜனமில்லை. ஏனெனில் உண்மை சித்ருபமானதால், அதை அறிவுருவாயிருந்து ஆராய வேண்டும். அப்படி அறிவுருவாய் நிற்கத்தனக்கு சாத்தியமில்லையெல், அறிவுருவாய் நின்றிலக்கும் மஹான்களையடுத்து, அவர்களுக்கு வேண்டிய சிஷ்ருவையெடுத்து அவர்கள் மனமுவந்தேற்க அவர்களுக்குத் தன்னைத் தந்த மாய்க்கொடுத்து அவர்களோடு ஏகிபாவப்பட்டு நின்று, குருசிஷ்ய அபேதம் லபித்த அந்த நிலையில் குருபக்தியோடு குருமுகமாய் விசாரித்தால் அப்பொழுதுவிளக்கும். "அந்

ன்காரத்தை விட்டொழித்தால் அதிவீர நீர் அதிசயத்தை" யென்பது ஆனந்தத்தாய் மோழி.

"சிவனை வழிபட்டா ரெண்ணில்தேவ ரனைவழிபட்டால் காமாருஷ்டரில்லை யவனை வழிபட்டால் காமாருகாட்சிந் குருவை வழிபட்டார் கூடலுமாமே."

என்பது திருமந்திரோபதேசம்.

"அண்ணையுத்தாயும் முன்னறிதெய்வம்" என்றார் ஓனவையார். அதாவது, தாயும் தகப்பனுமே முதல் முதலில் நமக்குப்பிரத்தியக்ஷ தெய்வமாகையால், அவர்களிடத்து தெய்வத் தன்மையபுலனார்த், தெய்வத்தைபுமுணரார். அப்படியெனின்? "தாயன்பு" அறியாக் குழந்தை பேரன்பை யறிவதெப்படி? தாயன்பு ஸ்வபாவமாய்த் தாய்பாலுண்டு. கலிதோஷம் முதிர்த்த இக்காலத்தில் காமநோயால் ஹிருதயம் சுருங்கிக்கருகி, ஸ்வபாவமாயுள்ள தாயன்பும் தாய்பாலில்லாத துர்க்குணரை உலகின்கண் பார்த்திருக்கலாம். அவர்களைப்பற்றி நமக்கு இங்கு விசாரமில்லை. ஏனெனில் அவர் மிருகங்கனிலும் கடைபாவார். பூர்வ புண்யவாசனியால் எடுத்த இந்த மாணுட ஜன்மம் கழியவும் எரிநாகிற்புகுந்து கல்லாய்க் கட்டைபாய் ஜனிக்கும் தன்மை வாய்ந்தவரைப்பற்றி நமக்கேன்விசாரம்! அப்படியே தகப்பனைப்போல் குழந்தைக்கு சினகூசெய்யும் தீசுஷாகுருவேறுமில்லை. "அடிக்குமொருகை அனைக்குமொருகை" யென்று சொன்னது நந்தை தாய் இருவரையும் தெய்வத்தின் இருகைகளாக உருவகப்படுத்திச் சொன்னதாகக் கொள்ளல்வேண்டும். தாய்தந்தையருக்குப் பின் வித்தியாகுரு வழிபடத்தக்கவர். வித்தியாதிகை முடிந்தபின், அரசன் குருவாம். அப்படி பெணில் அரசன் 'அரசியல்' என்று சொல்லும் இராஜாங்கதர்மத்தைக் காத்து வளர்க்க ஏற்பட்டவனானால், அவன் வழிப்பட்டு, அதாவது அரசியல் தர்மத்துக்குக் கட்டுப்

பட்டு நடக்கப்படுகவேண்டும். “இல்லற மல்லது நல்லறமல்ல” என்று சொன்னதுன் மையாதலாலும், அரசியல் தர்மம் சரியாக நடவாதவிடத்து, இல்லறமும் சரியாக நடவாத பழுதுபட்டுப்போமாதலாலும், “அரசன் குரு” வென்றது உண்மையே. அரசன் குருவானால், அவனுக்கு சீஷன்யார்? அவன் தான் இல்லற ஞானியாம் கிரஹஸ்தன். இவனை “Citizen” என்று சொல்வர் மேற்றிசைபோர். இல்லாளவானுக்கு அவன் வீடு எப்படிவாலமோ, அப்படி “வழிபுலன்” என்னும் மஹா குடும்பிக்கு, முதலில் அவன் வலிக்கும் நகரும், பின்னர் மாகாணமும், பின்னர் இராஜ்ஜியமும், பின்னர் தேசமுமுமையும், வாசஸ்தானமாம். இவனை “குடி” யென்னும் சப்தத்துக்கு இலக்ஷியமானவன். அரசன் தலை, குடிதேஹம். எண்சாணுடம்புக்கும் கிரஸே பிரதானமாவதுபோல், அஷ்டாங்கத்தாய்வினக்கும் அரசியல் தர்மத்துக்கு அரசன் பிரதான புருஷனும், அரசன் என்றது அரசியலறிந்தோழருவானுக்கேபொருத்தமல்லது அது பிறழ்ந்த நடப்பானுக்குப் பொருத்தாது. “குடிபுயர்க்கோணுபரும்” என்றபடி, குடியின் யேர்க்கேழ்மந்தை கிர்த்தி செய்வதன்றி அவனுக்கு வேறு கிர்த்தியில்லை. அதுவே யவனுக்கு கிர்த்தி. அப்படியே “குடிதாழ்க்கோன்தாழ்வான்” என்பதும் உண்மையே. ஆகையால் கொடுக்கோலால் குடிகளைச் சின்னப்பின்னப்படுத்துவான் “அரசன்” என்ற சப்தத்திற்கு இலகியார்த்தமாகமாட்டான். இது கிளங்கவே, “கொடுக்கோல் மன்னர் வாழாட்டிற் கடுமபுலி வாழாக்காடு நன்றே” என்றார் பெரியோர்.

அரசனுக்குப் பிறகு ஆத்மஞானம் புகட்டும் ஸத்தருகு பூஜிக்கப்படத் தக்கவர். எனின், அரசனை வழிபட்டு அரசியல் தர்மமுற்றும் அறிந்தொழுகப் பழகிய பின், ஸத்தருகுவத்தேடி ஆத்மஞானம் பெற முயற்சிக்கவேண்டியது என்பதுகுரு

ததாம். அரசுக்கும் குடிக்குமுள்ள அபேதமறிந்தாலன்றி ஜகத்கீவ அபேதம் விளங்கப்போதித்தல் கூடாமையாம். குடிநதைப்பருவத்தில் தாய்க்கும் பிள்ளைக்கு முன்ன அபேதம் எப்படி தாயன்பாலுண்டாகி விளங்குகிறதோ, அப்படியே பாலப்பருவத்தில் தகப்பனுக்கும் பிள்ளைக்குமுள்ள அபேதம், தகப்பனது கிஷோபோதனையால் விளங்குகிறது. அதுவும் அன்பின் காரியமேயாதலால், அபேத ஷுனாச்சியுள்ளவிடத்திலெல்லாம் உள்ளன்புமுண்டு என்பது சொல்லாமலேயமையும். உள்ளன்பில்லாதவிடத்து அபேதப்பாவம் ஒருக்காலும் இளிக்காது. சிதைவுசெய்யும் தகப்பனிடத்துப் பிள்ளைக்கு உண்டாகும் அபேதப்பாவம் கண்டனை தண்டனையாலுண்டாவதல்ல; உள்ளன்பு காரணமாகத் தன்னைத்திருத்தி முன்னுக்குக் கொண்டுவரவேண்டுமென்ற அந்நீரோக்குக்குச் சாதனமானது சிதைவுபென்று, உள்ளன்பு காரணமாகத் திறவன் உனரும் உணர்ச்சியே அபேதப்பாவத்தைவிட்டுப் பண்ணுகிறது. ஆகையால், “அபேததரிசனம் ஞானம்” என்னும் கருதிவாக்கு எல்லா அவஸ்தைகளிலு முன்மையே, உள்ளன்பில்லாவிடத்து “அபேததரிசனம்” உண்டாகமாட்டாது. “அபேததரிசனம்” இல்லாதவிடத்து அறிவும் உண்டாகமாட்டாது. இப்படியேவித்தியரகுருவுக்கும். வித்வத்தீஷனுக்கு முன்ன சம்பந்தம், ஆசானுக்கும் மாணாக்கனுக்குமுள்ள பரஸ்பர அன்பினால் விர்த்தியாக உள்ளன்பு காரணமாய் அபேததரிசனம் எயித்த, பண்ணத்தரும்.

“அரசன்-குடி” யென்கிற முறையிலும் இப்படியே, அரசனுக்கும் குடிக்கும் சற்றேனும் பேதம் கூப்பிப்போர் அரசியல் கிரோதிகளாவார். “அரசன்-குடி” என்றிருகு-கிஷோபியைச் சம்பந்தத்தான், அரசியல் தர்மத்தை யறிந்தோழுகி அதை அதிகரித்து, அதற்கும் மேலானதர்மத்தை யுண்

சப்பாத்திரனாகிறது. அரசன் யிருப்பதில் எவ்வளவு பெருமையோ, அவ்வளவு பெருமை குடியினிடத்துமுள்ளது. அரசன் பெருமைக்கு குடியின் பெருமையே ஆதார பூதமாகியிருப்பதால் அதனினும் பெரிதென்றும் சொல்லலாம். ஆனால் உண்மைபாகப் பராக் கில், அரசன் குடியிருவருக்கும் அபேதபாவமே சித்திப்பதால் மேல்-கீழ் என்கிற பேதத் திற்கு இடமில்லை. "Citizenship" — "குடித் துவம்," அதாவது குடியாயிருக்குந் தன்மை, "கிரஹஸ்தாச்சிரமம்" என்னும் ஆசிரம தர்மத்தில் டங்குமாம். சித்தியாதிகைக்காலம் எப்படி பிரம்மசரிபாச்சரம் தரிசத்தில் அடங்குமோ, அப்படியே அரசியல் தர்மானுஷ்டான திகைக்காலம் "குடித்துவம்" கிரஹஸ்தாச்சரம் தர்மத்தில் அடங்கும். வானப்பிரஸ்தாச்சரமதர்மத்தில், பிரகிருதிதர்மத்தை யறிந்தொழுந்தலாம் பிரகிருத திகைக்காலம் கும்.

பிரகிருதி தர்மத்தை யுணர்ந்து பிரகிருத திகைப்பெற்றவனே, அந்தையும் விட்டு அதற்குமேலாம் ஆத்மதர்மத்தை யுணரவேண்டும். இயற்கையாகவே அஹத்தறவு என்னும் ஸர்யாஸம் பூண்டு ஸர்யாஸம் தர்மத்தை யனுஷ்டிக்கிறான். அதாவது எதிலும் பற்றற்றவனாய், எல்லாவற்றினுமுள்ள ஆத்மாவை தரிசனம் செய்துகொண்டு, "ஸர்வம் சிவ் னுமயம் ஐகத்" என்னும் சுகுதி வாக்கியத்தின் உண்மையை ஸ்வானுபவத்தால் நிகழ்க்கும். இப்படிப்பட்டவன் முதல் முதல் ஆத்மதரிசனம் கண்டது தன் குருவிடத்தினதால், தன்னிடத்திலிருந்தும் தனது பரிபக்குவக் குறையால் தனக்கு விளங்காத ஆத்மாவை தன் குருவருனால் குருவினிடத்தில் முதல் முதல் விளங்கக்காண்கிறபடியால், அந்த குருமுர்த்தத்தை அவன் "அருட்குழி" யானபின் தனக்கு "முன்னறிதேய்வ" மாய் தரபாகக் கொண்டாடுகிறான். அப்படிக்கொண்டாடுவதால், "காணுமற் கலப்பால் குடிக்கும் குழந்தை" பென்பதுபோல், அந்த

கும் குழந்தை" பென்பதுபோல், அந்த குருமுர்த்தத்தினுடைய அருட்பிரவாக வெள்ளத்தில், அருட்குண்பெற்று, சாந்தோபசாரத்தனாகிறான். இங்கே சந்திஷனுக்குண்டாகும் ஆனந்தானுபவக்காட்சியை, ஆனந்தத்தரப்மொழியின் "நிவது, மத்திபமப்பருஷம்—சித்திப்பதில்" நன்றாகச் சொல்லியிருக்கிறது.

"ஆனந்தத்தரபாரோடைக்கியமேயானபின்பு தான் கண்ட கண்ட காட்சியென்ன! கண்டுகண்ட வழிந்தென்ன!

என் ஆனந்தத்தாயாரே எனக்குப் பெரியவன்கான், தாய்பிள்ளையென்றசொல்லும்தடையுமதுத்துவிட் [டேன்; அவனோரன் னானேயவன் அப்புறந்தான் வழிந்தே? வழிக்கில்லையானாலும் வழிதேடவேணும்நான்,"

இந்த அவஸ்தையிலே, ஸத்தருத தேவமாய் பின்றி தேவியாய் விளங்குகிறொன்றிற் சந்திரோதம் பரித்ததுத் தனக்கு ஆதிவாசனையா லுண்டான "தேவோலம்" என்கிற அனுகிவாசனை நழுவிப்போக, குருசித்தபன் என்கிற பேதபாவமும் அஃதோடு நழுவிவிடுகிறது. இந்த அவஸ்தையில் குருவின் அருட்பிரவாகத்தில் முழுகிய உத்தம சிஷன் குருசித்தப பாஷத்தை யுக்கடந்து ஆத்மா-ஏகமாய் இரண்டற்றதர்ம யிருக்கிறதென்பதை அருள் வெளிபில் குரு அணக்கித்த அருட்கண்ணுற்பார்க்கிறான். பார்த்ததோர் பார்வையும் பார்வைமார்த்திரமாக நிற்க, அவன் சொல்வதைக் கேண்மின்:—

"அவளாரோ கர்னாரோ அவனாயில் கர்னாயில்லை; அப்படியிருக்க ஆசையென்ன என்கிறையோ? அன்பேயவளாகி அன்புருவாயவதரித்தான்"

அன்புருவாயவதரித்தான் அவளருங்கருணை மிகுதி [யினால்,

கருணை மிகுதியினால் கடைத்திப்பாலமுதம் உன் கெளரிப்பதோ னுண்மையே யானாலும் உண்மையதுவல்ல உள்ளதும்தவல்ல; உள்ளதையுள்ளபடி உள்ளபடி பார்த்தாக்கால், இன்னுமிருக்குதபார் எனக்குவழிதேட;

வழிதேடி யல்லாமல் வழிகாட்டியனாழ்த்தினால்,
காட்டிய வழியதனைக் கண்டுகண்டாயிற்று
பக்திபுட ஞாய்வந்த புத்தியிடு வறித்துகொண்
டேன்.”

உண்மையறியும்வழி யிதுவாம். ஆகை
யால் இவ்வழியிற்போரே. இங்கே சொல்லவதை
முற்றும் அறிந்தொழுகவல்லவராவர். மற்ற
வர்கள் பக்தி சிரத்தைபோடு வாசித்து, வர்
சித்ததை மனதில் வைத்து, குருவுருளைச்
சிறித்து மனனஞ்செய்தால், மனம் சுத்தி
யடைந்து பரிபக்குவமெய்தியகாலத்து குருப்
பிரஸாதத்தால் உண்மையை உணர்படி. முற்
றமுதிர்ந்தொழுக வல்லவராவர்.

“அந்தக்கரணவாசனை” யென்பதைப்பற்
றிய விசாரத்தைத் தொக்குமும், அந்தக்
கரணம் என்றால் என்ன? என்று சற்றுவிசா
ரிப்போம். அதன் வாச்சியார்த்தம் (அந்த=
உள்ளே) உள்ளேயிருக்கப்பட்ட ‘கரணம்’
அல்லது பொறி, அல்லது அறிகருவி, என்
பதாம். அறியும் சக்தி அறிவுக்கன்றி வே
றொன்றுக்குமில்லையென்பது ஸ்பஷ்டம். அப்
படியிருக்க ‘அறிகருவி’ யென்றால், என்ன?
“அறியும் அறிவுக்குக் கருவியாக வுதவும்
ஒன்று” என்பது அதன் உண்மைப்
பொருளாம். அறியும் அறிவுக்கு ஞானேர்
திரியங்கள் கன்மேந்திரியங்கள் என்று
சொல்லும் புறக்கருவிகள் பத்திருப்பதால்,
அவைபயன்றி அவைக்கெல்லாம் காரண
மாகி அவையெல்லாவற்றின் சக்தியும் தன்
னில் அமையப்பெற்றதாய் உள்ளே (அதாவது
உள்முகத்தில் அல்லது அந்தர்
முகத்தில்) அறிபத்தக்க கருவியாய் விளங்
கும் ஒன்றைக்குறிக்க “அந்தக்கரணம்”
என்று பெயரிட்டதாம். இது “இந்திரியங்
களுக்கெல்லாம் ராஜா” என்று வராகோப
ரிஷத்தின் சொல்லியிருக்கும் மனசேயாம்.
இந்த தசேந்திரியங்களையும் இவைக்கு ரா
ஜாவாகிய மனசையும், சமஷ்டிபரவ்ந்தில்

(அண்டக்கூறுப்பட்டில்) எக்தசருந்தரே
ன்றுபுரர்ணத்திலவல்லெவர் சொல்லுவார்கள்.

“சூத்திரன்” என்கிற பேர் இக்குறியாக
வின்றி காரணப்பேராக வந்ததாயிருக்கிறது.
அது ரோதனம், திராவணம் என்று இரண்டு
சமஸ்கிருத பதங்களின் அருத்தந்தைச் சேர்
ந்த்வினார்த்தம் ஒரு பதமாக விருக்கிறது.
“ரோதனம்” என்றால் அழுகை; “திராவணம்”
என்றால் ஓடுதல். பிரம்மா தாமச சிருஷ்டி
செய்ய பந்தனத்தக்காலையில், ராஜஸஸ்வரூபி
யாகிய அவருடைய அம்சமும், அவருக்கு
ண்டாளதோர் “பொறுக்கக்கடாத கோபம்
காரணமாயுண்டானதால், அந்த தாமஸ்யம்
சமும் சேர்ந்து கறுப்புந் சிவப்பும் கலந்த
சிருஷ்டியுண்டானதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்
கிறது. “நிலலோகிதனுள் கறுப்புந் சிவப்
புந் கலந்திருக்கிற குமாரனொருவன். உதித்து
இனிமையான குரதுடன் அழுதுகொண்
டோடினான். பிதாமகன் அவனைநோக்கி”
‘குமாரனே! ஏன் ரோதனம்பண்ணுகிறாய்?’
என்ன, அவன் “எனக்கு நாமதேயம், கொ
டும்” என்று பிரதிபுத்திரஞ் சொன்னான்.
அதைக்கேட்டுப் பிரம்மா, ‘தேவனே! ருத்திர
ன் என்கிற நாமதேயத்தினால் பிரசித்தமாகக்
கடவை; ரோதனஞ்செய்யாதே, தைரியமாயி
ரு’ என்றுசொன்னான்; இப்படிச்சொல்லியும்
அந்தக்குமாரன் மீண்டும் ஏழுதரம் ரோத
னம் பண்ணினான். அதனாலே பிரபுவாகிய
அந்தக் கமலாசனன், அவனுக்குப் பின்
னும் ஏழு காரணப்பேர்களைக் கொடு
ந்து, அடிடமுத்தமான் அந்த ருத்திர
முத்திகளுக்கு வேறு வேறு ஸ்தானங்களையு
ம், பத்தினிகளையும், புத்திரர்களையும் கொ
டுத்தான்”—என்று விஷ்ணுபுராணம் கூறு
கின்றது. இந்த எட்டு முத்தங்களையும்
பற்றி “நாம-ரூபம்” என்கிற தலைப்பின் கீழ்
பிரத்தியேக்மாகப் பேசும்பொழுது விவரித்
துரைக்க நேரிமோத்தலால், இங்கே வளர்த்
தாதுவிட்டோம்.

இப்படி அஷ்டமூர்த்தமான ருத்திரனே, முதலில் 11-பாகமாகத் தன்னைப் பிரித்துக் கொண்டாரென்பது இங்கே சொல்லத்தக்கது. நீலவேகிதனான இந்த ருத்திரமூர்த்தியின் ஜனன வரலாற்றில், “மூன்று லோகங்களும் எரிந்துபோம்படியான் கோபாக் கினிச் சுவாஸிகள் பொருந்தியும், பயங்கரமாகப் புருவங்களை நெறித்துக்கொண்டும், குரோதத்தினால் ஜவலித்துக்கொண்டுமிருக்கிற பிரம்மாவின் லலாடத்திலிருந்து, மத்தியானன் மார்த்தாண்டமண்டலம்போலே பிரகாசமுடையவரும்; அந்த நாரிருபத்தைத் தரித்தவருமான ருத்திரமூர்த்தி ஜனித்தார்.” என்று சொல்லியிருக்கிறது.

பின்னும் இந்த ‘ருத்திரகுஷ்டியின் வரலாற்றைப் புராணவாயிலாக விசாரிக்கின்,— “இப்படி அத்தியுன்னத சரீரமுடையவராயும், உக்கிரகுணமுள்ளவராயும், பாதிபுடம்பு ஆனும் பாதிபுடம்புபெண்ணுமாயும், பிரந்த ருத்திரமூர்த்தியைப் பார்த்துச் சதுர்முகன், ‘இரண்டிதமாயிருக்கிற வுண்ணப் பிரத்தியேகமாகப் பிரி’ என்று சொல்லி, அந்தர்த் தானமாண” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அப்பால் அந்த ருத்திரமூர்த்தியும், பரமேஷ்டியின் ஆக்கினைப்படி, ஸ்திரீ புருஷ ரூபம் தம்முடம்பை ஸ்திரீ ரூபமும் புருஷரூபமுமாகத் தனியே பிரித்து வேறுக ஏற்படுத்தி அந்தப் புருஷரூபத்தையும் பதினொருகிதமாகப் பிரித்து, ஸ்திரீ சொரூபத்தையும் வெகு கிதங்களாகப் பிரித்தார். அவைகள் சவுயியங்களும், பயங்கரங்களும், சாந்தங்களும், கோரங்களும், கறுத்தவைகளும், வெளுத்தவைகளாகப் பலவகைப்பட்டிருந்தன.—என்பது குருஷ்டிக்கிரமத்தின் பெளரணிக வர்ணனை.

இங்கே அந்தநாரிருபத்தைத் தரித்த நீலவேகிதனான ருத்திரமூர்த்தி தன்னை ஆண் வேறு பெண் வேறுகப் பிரித்துக்கொண்டதெதுவோ அது பொறி-புலன் என்று சொல்

லத்தக்கது. தனு-கரண-புலன-போதம் என்ற நான்கில், தேஹம் (தனு) என்பது கிருஷ்டி-காரணமும் சங்கல்ப ரூபமுமான சதுர்முகப்பிரம்மா கரணம் என்பது அவனி டத்திருந்துண்டான ராஜஸ-தாமஸ கிருத்தி களான தசேர்திரியங்களும் அதற்கு ராஜா வான தேஜோரூப மனகம். இதுதான் ருத்திரன் தனது புருஷ ரூபத்தைப் பதினொரு கிதமாகப் பிரித்து வேறுக ஏற்படுத்தின கியஷ்டி கிருஷ்டி. புலனம் என்பது ஸ்திரீ சொரூபத்தை வெகு கிதங்களாகப் பிரித்து பிரகத்துக்குரிய வஸ்துக்களாக ஏற்படுத்தினதாம். கரணம்-புலனம் இவற்றின் சேர்க்கையாம் ஐக்கியபாவமே போகம். இதைக் கெல்லாயிருப்பிடமாயும் யாகசாயியாயிருப்பது தேஹம் (தனு).

இப்பொழுது அந்தக்கரண மென்பது “இந்திரியங்களுக்கு ராஜாவான மனசு” என்று சொன்னால் இதை வாசிப்போர் அறிந்துகொள்வார்களென்று நம்புகிறோம். தத்துவார்த்தமாய் கிளக்கினால் தத்துவ ஞானமில்லாத ஜனங்களுக்கு கிளங்குவது கஷ்டமாயிருக்குமென்று பெளரணிகமாக வெடுத்துச் சொன்னோம். அஹம் தத்துவான அஹங்கார புருஷனே பிரம்மா. “தத்துவமென்குண்டு தத்துவனங்குண்டு” என்பது திருமந்திரோபதேசம். தத்துவத்தைத் தத்துவனிலிருந்து பிரித்துச் சொல்வது புத்திமாதிரித் தாலந்தி, உண்மையாக அப்படி பிரிப்பது சாத்தியமில்லை. ஃபிட்ட இலக்கணை, ஃபிடாத இலக்கணை, ஃபிட்டும் ஃபிடாத இலக்கணை என்னும் இலக்கணை விசேஷங்களால் ஒன்றை ஃபிட்டென்றைப் பற்றுவதும், ஒன்றிருக்க ஒன்றைப் பற்றுவதும், ஒன்றை ஃபிட்டும் ஃபிடாத பற்றுவதும் மனதிற்கு வல்பாம். ஏனெனில் அது சங்கல்ப கிகற்ப ரூபமாயுள்ளது. பிடிப்பதும் கிடுவதமே தொழிலாயுள்ள மனதுக்கு இந்த பேதபாவங்கள் இயல்பாய்கமையும். சங்கல்ப விகற்ப ரூபமான இந்த ஆதிமன

சே பிரம்மாவின் தாமசசிருஷ்டியென்று சொல்லிய ருத்திரனுற்பத்தி. அது எப்போதும் நாமதேயங்களை நாடி யழுதுகொண்டோடிக்கொண்டிருக்கும். அதன் அழகைப் பிறுத்தவும், ஓட்டத்தைக் கட்டவும் மனவுஞ் சாத்தியமில்லை; தேவர்களாலும் அது சாத்தியமல்ல. அதை யழவிட்டே தீர்ப்திசெய்ய வேண்டும். ஓடவிட்டே பிடிக்க வேண்டும்.

“அஞ்சமடக்கடக்கென் பரறிவிவார்
அஞ்சமடக் குமரரு மக்கிலலை
அஞ்சமடக்கில சேதனமா மென்றிட்டு
அஞ்சமடக்கா அறிவறித்தேனே.”

என்பது திருமந்திரோபதேசம்.

சங்கல்ப விகற்பமான இந்த ஆதிமனக்கு எதையும் பற்றவும், விடவும், பற்றிவிடவும், விட்டுப்பிடிக்கவும், விட்டும் விடாதுபற்றவும் விடாது விட்டு நிற்கவும் சக்தியுண்டு. இந்த சக்தி அதன் காரணமான ராஜச தாமசகுணங்களினாலே அதற்கியல்பாய் யமைந்துள்ளது. இப்படி பெல்லாவற்றையும் பற்றிவிடும் மனசை விடாதுபற்றி சிற்பதொன்றுண்டு. அது எதுவோ அதிலே ஆதி யென்றுசொல்லும் அந்தக்கரணவாசனை. அந்தவாசனை தான் ருத்தின் பிறந்ததும் அவனைரோதனம் செய்து கொண்டு ஓடும்படிசெய்தது. இந்த வாசனை பெருகும், மெலியும்; ஆனால் இது மனசுள்ளவரையில் அதைப்பற்றாது விடுவதில்லை; மணத்தைக்குப் பூ இடமாயிருப்பதுபோல, அந்தவாசனைக்கு இம்மனசு பெட்டகபாய் இருப்பிடமாக விருக்கிறது. இந்த வாசனை மனசு உதிக்கும்பொழுதே அஃதோடுகூடவே உதித்து, அஃதொலிக்கும்பொழுது தானும் காரணத்தில் லயித்திருந்து, பின்னும் அது உதிக்கும்பொழுது தானும் கூடவேஉதித்து அதை அழுதுக்கொண்டு ஓடச்செய்யும். இது ஸதா நாமதேயத்தைத் தேடிக்கொண்டே யிருக்கும். “நாமதேயம்” = “பேர், ஊர்” இல்லாவிட்டால் இது பொறுக்காது. ஆனபெண் ரூப

மான போதபோக்கிய மிரண்டும் தனக்குள்ளிருந்தும், அஃதையறியாது தன்னேத்தானே பதினொருவிதமாகப்பருத்துக்கொண்டு போக்கியப்பொருளாம் வீதிச்சொருபத்தையும் வெவ்வேறுகப்பிரித்துப் பலபலவாகத் துபத்துக்கதுக்கக்களை யனுபவிக்கும். இதற்கு, தன்னைப்பற்றிய அவித்தியாவாசனையினால் தன்னறிவிழந்திருப்பதால், எதையும் நீடித்தனுபவிக்கும் சக்திபிழை. கோழிகுவெதுபோல் நிமிஷமாத்நிரையில் அனுபசித்தலுக்கும், ஆகையால், இது அகவதெல்லாம் சிற்றின்பம் எனப் பேர்பெறலாயிற்று, செய்சுக்கற்பமொவ்வொன்றும் சிதாகாசத்தில் பதிவுபட்டு நிற்குந் தன்மையதாகும். நிலத்தில் விழுந்த வித்துப்போல் “அது சிதாகாசத்தினின்றும் முனைத்தெழுந்துபலினைக்கொடுக்கும். விகற்பமும் அப்படியே. இந்தச்சுக்கற்ப விகற்பக் கூட்டங்களே பிறப்பிற்றிப்புக்குக் காரணமாம். “பிறப்பு மிற்பும் நீனைப்புறப்புமாம்” என்ற எம்பெருமான் மானிக்கவாசகரும் ஆதலால் “ஆதி”யாம் அந்தக்கரணவாசனையென்பது, பெருங்காயம் வைத்த செப்பில் பெருங்காயம் போயும் அதன் வாசனை நிற்பதுபோல், சுக்கற்ப விகற்பரூபமான மனசு செய்யும் கர்மம் அழிந்தும் அதன் வித்து (ஸம்ஸ்காரம்) வால்லு மாத்திரமாக அந்த மனசின் கண்ணிருந்து அதன் உட்பொறியாம் அந்தக்கரணத்தைப்பற்றி நின்று, முன்செய் கர்மத்துக்களைய அதைமேன்மேலும் அக்கர்மவழியில் செலுத்துவதெதுவோ, அதனவையாம். இந்த அந்தக்கரணவாசனையினாலேயே கர்மம் நசிக்காமல் பிறவிக்குப் பிறவிபற்றி நின்று வளர்கிறது. மனிதன் திரிகரண பூர்வமாய் நீனைக்கும் ஒவ்வொரு நீனைவும் கல்லிலெழுத்துப்போல் அழியாது வாசனாரூபமாய் மனாகாசத்தில் தங்கி நிற்கிறது. இப்படி காதத்துக்குள்ளிருக்கும் கால சகரத்தினாலும் அதற்கு ஆரக்களாக அமைந்துள்ள “கர்மஸம்ஸ்காரங்கள்” எனவயுண்

டோ அனவதான் “அந்தக்கரணவாசனை” யென்று சொல்லப்படும் ஆதிபின் சோருப மாம். இது நாமரூபத்தோடு கடிபது. அதாவது நாதபிந்துரூபமானது: காலதேசத்துக்குட்பட்டது: ஆகையால் ‘நாமதேயம்’ என்னும் பேரால் வழங்குவது. அந்தக்கரணவாசனையற்றால் நாமதேயம் இல்லை. நாமதேயமில்லாவிட்டால் அந்தக்கரணவாசனையும் நாமதேயத்துக்குமுதலானது வீணாகி கடினித்துப்போம். ஆகையால் அந்தக்கரணவாசனை நகிக்கப்பெற்ற மஹான்களுக்கு நாமதேயமில்லை. வாசனாகூடியத்தின்பொருள்கள் ஸ்வாஸம் பூண்ட யதிகளும்: நாமதேயத்தைவிட்டு விடுவதும், அந்தக்கரணவாசனையைப் போஷிக்காதுவிட்டு கடினிக்கச்செய்து கடைசியில் ரூபநிபந்தால் அதைநகிக்கச் செய்து கிடலாமென்றே. ஆகையால் ஆதிக்குமூலம், பூர்வஜன்மத்தில் செய்த புண்யப்பமாண கர்மங்களையென்று ஏற்படுகிறது. ஆதிமூலம் இப்படி கர்மம் என்று விளங்க, அந்தக் கர்மத்துக்குமூலம் என்னவென்று விசாரிக்கில், அது கர்மத்தக்கு ஆஸ்பதமான “மனரைப் பற்றின வாசனை” யென்று நாம் சொன்னதெனவோ அதுவேயென்று அந்தர்முகவிசாசனையில் ஸ்பஷ்டமாக ஏற்படும். மனதைப் பற்றியவாசனை எதுவோ அதற்கு “அவித்தை” யென்று பேர். “மாயை” யென்றும் ஒரு பேருண்டு; ஆனால் சமஷ்டியிஷ்டி. பாவபேதமன்றி வேறு பேதமில்லை.

“மனமாயைமாயையிம் மாயைமயக்க மனமாயை தான்மாயு மற்றென்றுமில்லை மனைமாய்வுதில்லை பிதற்றவும் வேண்டாந் தனையாய்ந்திருப்பது தத்துவந்தானே.” என்பது நிருமந்திரோபதேசம்.

THE AGRICULTURAL COLLEGE

AT COIMBATORE.

கோயமுத்தூர் வியவசாய கலாசாலை.

வியவசாய இலக்காத்தலைவரான மிஸ்டர் எம். இ. கச்சுமான் அவர்கள் கோயமுத்தூரில் புதிதாய் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும் வியவசாய கலாசாலையைப்பற்றிப் பின்வருமாறு தெரிவிக்கிறார்:—

கோயமுத்தூர் வியவசாய கலாசாலை, ஜூன்மாதத்தில் திறக்கப்பட்டது. ஸ்தாபனப்பெட்டையில் வியவசாயகலாசாலையிருந்தபோது மாணுக்கர்களுக்கு சகாய சம்பளம் கொடுத்து வந்ததுபோல் இங்கே ஒன்றும் கொடுக்கப்படுகிறதில்லை. ஆனால் கலாசாலையிலுள்ள படிக்க சம்பளமில்லை. விடுதிக்கட்டிக் கொடுத்திருப்பதற்கு குடிக்கவியுமில்லை. சாப்பாட்டுச் செலவையும் மாணுக்கர்கள் தாங்களே பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். அக்கலாசாலையில் சேர்ந்து படிக்கவேண்டுமென்று அணுகர் கிண்ணப்பம்செய்துகொண்டார்கள்; ஆனால் கலாசாலைத் தலைவர் அவர்களில் 22 பேர்களை மட்டும் தான் தெரிந்தெடுத்துக்கொள்ளக்கூடியதாகிருந்தது. அவர்களில் 14 பேர்கள் மெட்ரிகுலேஷன் பரீட்சையில் தேறிவருகிறார்கள். மற்றவர்கள் கவர்ன்மெண்டார் அனுமதியின்பேரில் அப்பரீட்சைத் தேராமல்தானே சேர்த்துக்கொள்ளப் பட்டிருக்கிறார்கள். மாணுக்கர்களைத் தெரிந்தெடுத்ததில் கரீஸ்டு தலைவர் ரயத்துகள் அல்லது பெரிய நிலஸ் வான்களுடைய பிள்ளைகளாக இருப்பவர்களைப்பார்த்துப் பொறுக்கி வெடுத்திருக்கிறார். ஏனென்றால், அங்கே படித்துத் தேறினவர்கள் அப்படிப்பை அவர்கள் சொந்த நிலத்தைச் சீர்திருத்தி வீர்த்திக்குக் கொண்டுவருவதில் உபயோகிக்கத் தக்கவர்களாக இருக்கவேண்டுமென்பது கவர்ன்மெண்டாருடைய தருத்து. ரயத்து அல்லது குடியானவன் செய்யும், ஏரூழல், கிண்தகிணத்தல் முத

லான குடியானவன். செய்யவேண்டிய நித்தியப்படி வேலைகளையெல்லாம் ஒவ்வொரு மாணுக்கரும் தாமே நேரில்செய்துபழகவேண்டியிருக்கும். இதனால் இவர்கள் பின்னால் தங்களுடைய செர்த்தக் குடியானவர்களுக்கு வியவசாய சிருத்தி வகையைப் போதிக்கக் கூடியவர்களாயிருப்பார்கள். இதற்காக நல்ல திடகாத்திரமானவர்களே மாணுக்கர்களுக்கேர்த்துக்கொள்ளப்படுகிறார்கள். மாணுக்கர்களுள் வசிப்பதற்காக 10 கட்டடங்கள் தளியாக, 6 பேர்களுக்கு ஒரு கட்டடமாகக் கட்டப்பட்ட வாகங்கினியிருக்கிறது. ஆதலால் எல்லா ஜாதி மாணுக்கர்களுக்கும் தகுந்த விடுதிக்கிடங்கும்.

A METRICAL TRANSLATION OF THE BHAGAVAT GITA.

பகவத்கீதை வெண்பா.

இஃது திரிசிரபுரம் ஜில்லாவைச் சார்ந்த திருவயம்ணம் முத்து ஐயரால் இயற்றப்பட்டுள்ள அருமையான கிரந்தம். இதன் அருமை பெருமையைக் கொண்டாடக் காரணம் இதற்கு முதலாவதுள்ள பகவத்கீதையின் கிறிஸ்தோபாயம். சென்ற ஏப்பிரல் மாதம் சென்னை திரும்பிலையிலுள்ள ரானடே ஹாலில் “எம்மதமும் சம்மதமே” யென்றேதியுள்ள நாயின் உட்கருத்தையும் உபதேசத்தையும் உண்மை வகையாகக் கொண்டு எல்லாமதங்கலிது முன்ன உண்மையின் ஏகத்வம்பற்றி மதத்தின் ஒருமையையும் அவ்வுண்மையை யனுசரித்து அதை யறிந்துயவதற்குள்ள வழிகள் பற்பல வெண்பது பற்றி அவ்வழிகளைக் காட்டும் சுமயங்களின் வேறுபாட்டையும் பற்றி ஸ்ரீ ஆதிசேசவல்லுவாய் சபையார் வேண்டுகோளின்பேரில் ஒரு பிரபந்த மெழுதி வாசிக்க நேரிட்ட காலத்தில் அக்கிராசனத்தை வகித்திருந்த பிரஹ்ம ஸ்ரீ தி. ஆர். இராமச்சந்திரசுந்தர பி. ஏ. பி. எஸ். அவர்கள் பகவத்கீதை சாமான்னிய ஜனங்கள் வாசிக்கத்தக்கதல்லவென்று வற்புறுத்திக் கூறினர். அவர் சொல்லியதில் “சாமான்னிய ஜனங்கள்” என்ற பதத்திற்கு அர்த்தம் செய்து கொள்ளத் தெரியாமல் அனேகர் அவர் வாய்மொழியைக்கேட்டு மயங்கினார்கள். “கண்டதேகாகுதி கொண்டதே கோலமென்று” வயிற்று வளர்ப்பே பெரிய காரியம்” அதைத் தவிரவேறொன்றுமில்லையெனத் தங்கள் காலத்தைப் போக்கும் மெனட்டிய புத்தியுள்ளவர்கள் பரம ஏழையாயிருந்தாலும், பணத்திப்புரன்றி பணக்காரனாயிருந்தாலும், கீதையில் கிதைந்துள்ள தேவாயித்தத்தைப் புகிக்க யோக்கியதையற்றவர்களாயிருக்கிறார்கள் என்பதற் சந்தேகமில்லை. ஆனால் ஒருவன் எவ்வளவு ஏழையாக கிருந்தாலும் என்னதான் சாமான்னியனாயிருந்தும் தர்மவழிப்பட்டு தர்மத்தை யனுசரித்து, “ஸத்யம்வத: தர்மம்வர” என்னும் தேவதவாக்கும் கிரண்டின் நிமனச்சர்வபூர்வமாக நடந்துவருகையில் தர்மசங்கடத்தில் அகப்பட்டு தர்மத்தை யனுசரிக்கத்தெரியாது மயங்கி விபஸனமேலிட்டு, “விக்கு துயராலே அசையாமனம் துடிப்ப” அருச்சுனனைப்போலசோகந்தாலே சோர்ந்திருப்பவன் யாராயிருப்பினும், இவனுக்கு பகவான் கிருபைசாதித்து குருமுத்தமாகத் தோன்றி தோசாரத்தை அவன் புந்திக்குத் தக்கபடி பக்திவிதைத்த அவன்மனதிலிருந்து குருசெய்ய ஸம்வாத சீதியாக தோரஹலிபந்தை அவனுக்குப் போதிக்கிறார். “காணமந் கலப்பால் குடிக்கும் குழந்தைபேபோல்” பரிபக்குவமிருந்த குழந்தைமனமுடையசேஷன் தற்போதமியிழந்து சர்ப்போதம் கிதைந்து ஒரு நிமிஷத்தில் தன்னிலைமாறிவைவனாகுன். தேஹபாவமுள்ளவன் தேஹிருபனு” இதற்குமுன் காண்கொடுத்துவைக்காத அதிசயங்களை பெல்லாம் கண்டு மகிழ்கிறான். இந்த அதிசயானந்தத்தை யனுபவித்தவர்களேயன்றி மற்றவர்கள் உள்ளபடி யறிவது துல்ல

ர்கள் பகவத்கீதை சாமான்னிய ஜனங்கள் வாசிக்கத்தக்கதல்லவென்று வற்புறுத்திக் கூறினர். அவர் சொல்லியதில் “சாமான்னிய ஜனங்கள்” என்ற பதத்திற்கு அர்த்தம் செய்து கொள்ளத் தெரியாமல் அனேகர் அவர் வாய்மொழியைக்கேட்டு மயங்கினார்கள். “கண்டதேகாகுதி கொண்டதே கோலமென்று” வயிற்று வளர்ப்பே பெரிய காரியம்” அதைத் தவிரவேறொன்றுமில்லையெனத் தங்கள் காலத்தைப் போக்கும் மெனட்டிய புத்தியுள்ளவர்கள் பரம ஏழையாயிருந்தாலும், பணத்திப்புரன்றி பணக்காரனாயிருந்தாலும், கீதையில் கிதைந்துள்ள தேவாயித்தத்தைப் புகிக்க யோக்கியதையற்றவர்களாயிருக்கிறார்கள் என்பதற் சந்தேகமில்லை. ஆனால் ஒருவன் எவ்வளவு ஏழையாக கிருந்தாலும் என்னதான் சாமான்னியனாயிருந்தும் தர்மவழிப்பட்டு தர்மத்தை யனுசரித்து, “ஸத்யம்வத: தர்மம்வர” என்னும் தேவதவாக்கும் கிரண்டின் நிமனச்சர்வபூர்வமாக நடந்துவருகையில் தர்மசங்கடத்தில் அகப்பட்டு தர்மத்தை யனுசரிக்கத்தெரியாது மயங்கி விபஸனமேலிட்டு, “விக்கு துயராலே அசையாமனம் துடிப்ப” அருச்சுனனைப்போலசோகந்தாலே சோர்ந்திருப்பவன் யாராயிருப்பினும், இவனுக்கு பகவான் கிருபைசாதித்து குருமுத்தமாகத் தோன்றி தோசாரத்தை அவன் புந்திக்குத் தக்கபடி பக்திவிதைத்த அவன்மனதிலிருந்து குருசெய்ய ஸம்வாத சீதியாக தோரஹலிபந்தை அவனுக்குப் போதிக்கிறார். “காணமந் கலப்பால் குடிக்கும் குழந்தைபேபோல்” பரிபக்குவமிருந்த குழந்தைமனமுடையசேஷன் தற்போதமியிழந்து சர்ப்போதம் கிதைந்து ஒரு நிமிஷத்தில் தன்னிலைமாறிவைவனாகுன். தேஹபாவமுள்ளவன் தேஹிருபனு” இதற்குமுன் காண்கொடுத்துவைக்காத அதிசயங்களை பெல்லாம் கண்டு மகிழ்கிறான். இந்த அதிசயானந்தத்தை யனுபவித்தவர்களேயன்றி மற்றவர்கள் உள்ளபடி யறிவது துல்ல

பம். ஆகையால் தோ சாஸ்திரம்; தர்மநுஷ்டானசிலை யிருந்து தர்மசங்கடத்திலகப் பட்டு வருவதெல்லாருக்கும் உற்றவிடத்து தவுமோர் பற்றுக்கோடுபோல் உண்மையைப் பற்றுவதற்கோர் இன்றியமையாத சாதனமாகியிருக்கிறது. சர்த்னமாயிருப்பது போல் சாதக சர்த்நியமும் அதனுள்ளேயேயடங்கியிருக்கிறது. தர்மசங்கடத்தினால் வியசனத்தில் மூழ்கிச் சேர்ந்துள்ளவனுக்கு சோகந் தீர்க்கும் சமய சஞ்சீவியாக உதவுவதாயிருக்கிறது. ஆகையால் தோ சாஸ்திரத்தை இன்னுந்நான் வாசிக்கலாம்வாசிக்கக்கூடாதென்று வெளித்தோற்றத்தைக் கொண்டு மட்டும் சொல்வது அசாத்தியம். குணமுள்ளவிடத்தில் மணம் நிறைந்திருக்கும். மணம் நிறைந்த விடத்தில் பரங்கருணையாம் பனிமாரிபொழியும். சபவாசனையும் ஸத்ருகு கூடாகவும் சேர்த்தகரல் சத்ருபத்தேன் கசிந்து ஒழுகும். சத்ருபத்தேனெழுருக்கால், சித்ருபவண்டினம்நீரங்கால் செய்துகொண்டு தானே வந்துமொய்க்கும். தாமரைமலர்தால் அதன் மணத்தையறிந்து அதிலுள்ள தேன் ரஸத்தை நாடி வெகு தூரத்திலிருந்து வண்டுகள், நீர்தாரம் செய்து கொண்டுவந்துமொய்க்கும். ஆனால் அத்தாமரைத் தடாகத்தில் தானே அத்தாமரைமலரின் தீழிருக்கும். நவநாகஸ்வாயால் புலம்புவதன்றி அதன் வாசனையையறிந்து அதிலுள்ள தேனைப்பகமாட்டா. அதுபோல, ஸாத்விக்கர்கள், உலகத்தில் என்னிலையிலிருந்தாலும் தாமரையைத் தேடிவரும் வண்டுகளைப்போல, தோஸாரத்தைத் தேடியுண்ண வருவார்கள். ஸத்வகுணம் முதிர்ந்த அதமர்கள் கைதையை எத்தனைதரம் படித்தாலும் அதன் ரஸத்தைப்பருக அனுகராயிருப்பார்கள். கைதையின் ரஸஸ்பார்த்தம் தாமரையின் வாசனை நிறைந்த தேன்ரஸத்தைப்பருகவரும். நீங்கரரத்து வனியில் சரிபட்டுள்ள வண்டுகளைப்போல் மனவொழுக்கமமைந்தவர்களுக்கே பருகக்கூ

டையதாயிருக்கும். ஆதலால் அதை இன்னுந் வாசிக்கலாம், இன்னுந் வாசிக்கக்கூடாதென்று சொல்வது கூடாது. தாமரையின் சிழித் தவளைபோல் அதன் வாழ்ந்தைகளை மட்டும் கூடார்த்தம் தெரியாமல் சொல்லித்திரிவாருமுனர். வண்டுகளைப்போல அதன் கூடார்த்தமறிந்து அதன் ஸாரத்தைபுண்டுகளிப்பாருமுனர். ஆகையால் இந்த தோ சாஸ்திரத்தைப் பண்டிதரும் பாமரரும் வாசித்த நியக்கடியதாய் அதன் பொருள் விளங்கத்தமிழில் வெண்பா ரூபமாக வெளியிட்டது மிகவும் சிலாங்கந் தக்கது. இந்நூற் சிறப்பே சிறப்பு. இதைப்போல் சிறந்த நூல் வேறில்லை.

“ஆன்மவியால் தேற்றி தறிவைப் புசுட்டும் தால் [புர்தான்மயில்வேறிதுபோத் சாற்றுகோ-வான்மிசை செங்கதிர்போல் வேறு திரம்] துன்பத்தொன்றை இங்களிப்ப துண்டோ இளை.”

உலகத்திலிருனைப் போக்குச் சூரியனைப் போல் வேறு ஒளியுண்டோ? இல்லாதது போல, மனவிரனைப் போக்கு, கைதையைப் போல் வேறு நூல் இல்லை. சூரிய வெளிச்சம் இனிவர்க்குரியது இன்னுர்க்கரியது என்று ஏற்படாததுபோல், கைதையின் படனமும் இன்னுர் இனிவர்க்குரியதென்று பருத்துக் கூற இயலாது. இந்த நூலின் இரகவியார்த்தத்தை புணருவார்க்கு விளையும் பயன் “நாற்பயனில்” நன்றாகச் சொல்லியிருக்கிறார்—

“பன்னுருபா நாலுயிரம்பெறுமா பார்த்தின் கண்ணுறந் கையெழுதம் கண்ணனருள்—என்னுமறை [ஈழமறை உப்பொருளாய் ஒன்பிரம வித்தைபுகாம் யோகநால் பெப்புறவார்க்கில்லை பிறப்பு.]”

“தோதிரும் விதி நிருதயத்தில் வாழ்கிருவ்ண பாசுதின் பாறுதித்த பாவனை—வீரந்மனேர் முத்துவைபன் சொற்ற முதுதுலை ஆய்வார்க்கு சித்தனருள் கீமம்சிசம்.”

இப்புஸ்தகத்தின் சுழிப்பைப்பற்றி நாம் அதிகமாய்ச் சொல்லவேண்டியதில்லை. பக

வந்த கதை வினாவினாபில் பொருள் விளங்குகிறாரைத் தைக் குழந்தைகளுமறியும் வண்ணம் எழுதிவருவது போலவே ஒவ்வொரு சுவோகத்தின் அருத்தந்தையும் ஒரு வெண்பாவில் அடங்க இனிய தமிழில் சொற்பேழை பொருட்பேழையின்றி பத்திரைத் தை நிறைந்த மனத்தோடு மொழிபெயர்த்துள்ளார். ஒவ்வொரு அத்தியாயத்தின் முதலிலும் அதன் கருத்து விளங்க அவ்வத்தியாயத்தின் பொருளடக்கம் கூறியிருப்பது வாசிப்போர்க்கு அந்தந்த அதிகாரத்தின் உட்பொருளை சொற்ப்பதற்கு அனுகூலமாகியிருக்கும் படி அமைத்திருக்கிறார். பள்ளியிற் படிக்கும் பிள்ளைகளுக்கு பகவத் கதை சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டுமெனின் இந்த பகவத் கதை வெண்பாவைப் போல் சுற்றத்தும் இயைந்ததுமா என்பதையும் வேறில்லை. இங்கிலாந்து படித்த ஆர்ப்பாட்டத்தில் மதப்பிரஷ்டங்களாய் வந்திருக்கிறவர்களாய்ப்போன புலவர் நிலையையும் தண்டு பரிதாபத்து வித்தியா சாலைகளில் உள்மதபோதனையும் உன்னபடிசெய்யவேண்டுமென்று வற்புறுத்திக்கூறி வந்தபோது, இங்கிலாந்தில் 'பைபிள்' இருப்பது போல், உயிர்த்த மதபோதனைக்கேற்றதும் 'இலீறியமைபாததுமான முக்கிய கிரந்தம் இல்லாவென்று அப்பொழுது வித்தியா இலாகாத்தலைவராயிருந்த டாக்டர் டங்கன் கம்பிடித்துக் குறைகூறியதுண்டு. உன்மதபோதனையின் அவசியம் வெள்ளிடைமலையேபோல் விளங்கும் இக்காலத்தில் இப்புலந்தகத்தை ஒவ்வொரு வீட்டிலும் ஒவ்வொரு பாடசாலையிலும் பிள்ளைகளுக்கு நித்தியப்பாடமாக ஏற்படுத்திவிடுவரவேண்டுமென் காம் வற்புறுத்துவது அனாவசியமாம். இதன் விளைவரம் விளம்பரத்திற் கண்டுகொள்க.

THE RELATION OF GURU-SISHYA.

குரு சிஷ்ய சம்பந்தம்.

அதன் உண்மை.

1. குரு என்ற பதத்திற்கு "இருட்டை அஞ்ஞானத்தைப் போக்குகின்றவர்"—என்று அருத்தம். குருக்கள் ஐவராவர்:—

"தரகை, உபாத்தியாயன், தாம், தந்தை, தம்முள் கிரிஸ் குரவர் இவர், இவரைத்—தேவரைப் சொழுது எழுக் என்பதே [போல் வாவரும் கண்ட தெரி]."—ஆசாரரிதோவை.

ஐனங்களை விதிநிஷேதங்களால் கல்வழிப்படுத்துகின்றமைபால் அரசன் குருவாவான். "நன்னடை கல்கல் வேந்தற்குக் கடனை" என்பது புறநானூறு. "திருவுடை மன்னரைக் காணிற்றிருமலைக் கண்டேன்? என்று சடகோபர் வசனமும் இங்கு கவனிக்கத் தக்கது.

2. மாதா பிதா முதற் குருவாவர். அவர்களாற்பெற்றது இந்த ஸ்தல கீரம். இது இன்றைல், சூவன் மோகதம் பெறுதல் இயலாது. இச்சாரமே முகப்பாணசாதனம். இதுபற்றியே "அன்னையும் பிதாவும் முன்னறிதேய்வம்" என்ற ஓளவைமொழி வழங்குவது. மேலும் அவர்கள் நமக்கு லலிதமாக உபதேசிக்கின்றவர்கள். "நகத்தை நாய்ப்பேண்" என்றதின் பொருள் "தந்தை சொன்மிக்க மந்திரம் இல்லை; நாம் சொற் றாந்தொரு வரகம் இல்லை" என்ற வரக்கியவகனிதற் புலப்படுமே.

'மந்திரம்'—என்பது ஞானமார்க்கத்தின் முறையான உபநிஷத்தையும் 'அதன் காரமான திருமந்திரத்தையும், 'வரகம்' என்பது, பத்தி மார்க்கத்தின் முறையான திருவாசகத்தையும், குறிப்பிடுகின்றன. அந்தந்தந்தையர்க்கு நாமோகனி சுற்றியாராட்டக் கட்டையப்பட்டிருக்கின்றன, என்பதை அறிவுறுத்துமாறு, ஓளவையாரும், நகத்தைநாய்ப்பே

ண், என்ற வசகத்தின் பின் “கண்ணிமறவேல்”, என்ற வசகத்தை வைத்தாப் போலும். விருத்தாப்பிய காலத்தில் அவர்கள் மனம்நோகாது அவர்களைக் காப்பாற்றவும், அவர்கள் மரணத்தின் பின்னர் அவர்கள் பரலோகத்திற்குப் போகும் வழி சுகமாக இருக்கவும், அதாவது, புவர்லோகத்தில் அவர்களுள்ளிருக்கும் சரிதங்கனின் கழற்சி இலகுலாகவும் சித்திரமாகவும் ஏற்படவும் சுவர்க்கலோகத்தில் சுகமாக இருக்கவும் புத்திரன் கிரர்த்தாதி கர்மங்களை சரித்தையுடனே செய்யவேண்டும்.

3. இவர்களுக்கு அடுத்திருந் “தன்முன்” தனக்கு முன். தோன்றல், அதாவது தேஷ்ட பிராதா என்பவராம். நம்முடைய சேஷமத்திலும், நன்மையிலும் கல்லெண்ணமுள்ளவர் இவரே. மற்றபாரதத்தின் கண்ணுள்ள, தம்முத்திரரே இதற்குத் தக்க சான்றும்.

4. இவரைவிட உயர்வான குரு உபாத்தியாயராவர். இவர் அக்ஷராப்பிராசம் கற்பிப்பவர் முதற்கொண்டு ஞானகுரு ஈராகப்படிப்படியா பிருக்கின்றார்.

நாம் கல்வழியில், நடைபெறும்படி, கல்வி சுற்றுக்கொடுத்து அதன் மூலமாய் தர்மாதர்மங்களைப் பகுத்தறியும்படி செய்கிக்கின்றவர் இவ்வுபாத்தியாயரே. இவரே நம்முடைய சண்ணைத் திறக்கின்றவராவர். இது பற்றி அன்றோ சாதாரணமாய் நம்முடைய குமாரனைப் பள்ளிக்கட்டத்தில் வைக்கும்போது உபாத்தியாயரை நோக்கி உபசாரமாக “இவனுக்கு எண்ணும் எழுத்தும் கற்பித்து கன் திறந்துவிடுங்கள்” எனச் சொல்லுகின்றோம். இதில் ஒரு முக்கியமான் தத்வம் தெரனிக்கிறது. அதாவது “திறத்தல்” என்றும் மறைந்து முடிபிருந்ததை வெளிப்படுத்தல் என்று பொருள்படுகிறது. “எல்லாரும் ஞானத் தெனினர்” என்றார் அருளிச்சொல்லாத ஒவ்வொருவனும் ஈஸ்வர அம்சம் உள்ளவன். இருவருக்கும் உள்ள சம்பந்தமும் வித்துக்

கும் மாத்துக்கும் இருக்கும் சம்பந்தமும் ஒன்றும். இது சாந்திதாக்கிய உபநிஷத்தின் தாப்பரியமுமாம். கல்வியால் அஹத்தே உவ்னது தான் வெளிபில் தோன்றுவதாகும். “கண்ணகத்து அஞ்சனம் போசு” கல்வியென்றார் சிவகசுந்தாமணி தூலார். “அஞ்சனம் எனறும் சேமப் பொருளைக்காட்டும் மை”.

புதைத்த பொருளை நாம் அறிந்துகொள்வதற்கு அஞ்சனம் சாப்படி உதவுகின்றதே; அதுபோல கல்வி மறைத்திருக்கின்ற அறிவை வெளிப்படுத்தச் சாதனமாம். கல்வி என்றதற்கு சொற்பொருள் கல்லுதல், தோண்டெல்-என்பதாம்: “கி” தொழிற்பெயர் விருதி, தோண்டெல், தோண்டி. யெடுத்தல்; புதைத்து இருந்ததை வெளியிடல்; என்று பொருள் அமையும். இக்கருத்தைக் கொண்டவராய் திருவள்ளுவரையனரும்,

“தோட்டினைத்து ஊழல் மணங்கெண்டாந்
கற்பனைத்தரும் வறிவு.” [நீதிநூல்]

என்றார். குப்தமாக இருக்கும் கி அறமாகக் கேணிபைத் தோண்டத்தோண்ட வெளிவரும். அதுபோல கல்வியால் குப்தமாக இருக்கும் அறிவுவெளிவரும், மல்கும், ஸிகரூகிக்கும். கைதயில் அடிசில்வரும் அஞ்சனம் வசனம் இவ்வுபாதிக்கத் தக்கது. “நஷ்டோமோஹ: ஸ்மிர்திலப்தா,”—“அஞ்ஞானம் பொலிந்து ஸ்மரணையை அவடத்தேன்”, ஞானத்தை மறைத்துக் கொண்டிருந்த மயக்கம் நீங்கவே, உன்வபடி இருந்த ஞானம் வெளிப்பட்டது. கல்விப் பரிநியால் ‘உன்னது’ வெளியாகும்; எற்றத்தாழ்ச்சியாக பலபடியாக, உலகத்தாரிடம் அறிவு இருக்கின்றதே என்றால், அது அவர் அவர் பயற்சியின் குறைவு அதாவது சம்ஸ்காரத்தின் குறைவுதான். இச்சிவஸ்காரங்கள் பலஜன்மங்களில் எழுவதெனாகும். இது பற்றியே கடகோப ஆர்ப்பாடும்,—

“அவரவர் விதிவழி அடைய நின்றனரே”
என்றார்.

“ஒருமைக்கண் தான் கற்ற கல்வி ஒருவர்க்கு
எழுமையும் ஏமாப்புடைத்து.”
என்ற குறள் வாக்கியமும் இங்கு கவனிக்கத்
தக்கது.

“எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத்த
கும் என்ற முதுமொழியில் சாதாரணமாகவ
ழங்கும்” பொருளைத் தவிர விசேஷ அர்த்தம்
ஒன்று இருக்கிறதாகத் தெரியவருகிறது.

என்—என்றால்—எண்ணிக்கை; அது
லது—கணிதம்; உலகத்தின் எந்தப் பிரகிரு
தப்பொருளைப் பார்த்தாலும் அதன் அணுக்
களின் அமைப்பும், அவ்வணுக்களின் சலன
மும், இத்தனை என்றும், இவ்வளவு என்
றும், வகுக்கப்பட்டு; அவ்விதி பற்றியே நிக
ழும். கிரேக்க தேசத்திய பிதாகோரஸ் என்ற
ஞானியார் சொல்லுகிறபடி, “இறைவன்
கணிதசாஸ்திரி; எல்லாவற்றையும், அளவை
பற்றியும் கணிதம்பற்றியும் உண்பெண்ணுக
றார்; உண்டானவற்றை அம்முறையில் கடை
பெறும்படி செய்கின்றார் (God geometrizes).”

ஆக, உலகமெல்லாம் சாங்கிய சாஸ்திரத்
திற்குள் அடங்கும். எழுத்து என்றால்—
உருவம். உலகத்தில் நாம் அறிதிறதெல்
லாம், “நாமம் ரூபம்” என்பார் வேதாந்திகள்.
நாமம் என்றால், ஒவ்வொரு வஸ்துவினிட
மும், அது அதன் அறிகுறியாக இயற்கை
யாக ஏற்பட்டுள்ள ‘தொனி’, ‘சுப்தம்’ என்ப
தாம். அந்தந்த வஸ்துவுக்குள்ள ‘தொனி’,
[அதன் ஹிருதயமத்தியில்] வேறு வேறு
உள்ளது. [“அநாஹதஸ்ய சுப்தஸ்யுதஸ்ய
சுப்தஸ்யபோதவனி” என்பது கருதி வாக்கி
யம்.] இந்தத் தொனிதான் நாதம் என்பது.

* ஒருமைக்கண்—ஒரு பிரப்பில், தான் கற்ற கல்வி
ஒருவனுக்கு எழு பிறப்புக்களும் போப் உதவுதலை
(ஏமாப்பு) உடையதாகும்.

அந்தந்த வஸ்து அமைப்பப்பெற்றுள்ள அணு
க்களிற் சலனத்தின் காரியம் இந்த தொனி
அல்லது நாதம். “நாமம்” என்றால்—ராமன்
சுப்பன், மரம், செடி என்றவை அல்ல. இந்த
உலகம் “சின்மாத்ர விஸ்தாரிதம்.”—“அந்
நிவ இவ்வுகமமாகப் பரிணமித்திருக்கிறது”
என்று சொல்லப்படுகிறது.

காற்றினால் கடைபெறும் (Organ) ஆர்கன்
என்றவாத்திய இயந்திரத்தில், பெரிய குழா
யின் வழியாய் காற்று உட்புகுந்து, அது
மேன்மேலும் பலவாறாய் செறுகிற குழாய்க
ளின் வழியாய்ச் சென்று சென்று, கடை
முறையில் அண்ணிய மயிர் போன்ற குழல்க
ளில் பிசவேசித்து; காதுக்கு இனிமைபான
நாதங்களை உண்பெண்ணுகிறதுபோல், ஈசுவ
ரனின் சித்தத்தின் சலனமாய்வி ‘சின்மாத்ர
வரபுரணது டல நாமங்களாகத் தொனிக்கின்
றது. ஒவ்வொரு தொனியும் ஒர்ஒர் வஸ்துவின்
கருவாம். கர்ன இந்திரிபத்தினால் அறியும்
போது அதை நாமம் என்றும், கண் இந்திரி
பத்தால் அறியும்போது, அதை உருவம்—
எழுத்து என்றும், சொல்லுகிறோம். அணுக்
களின் சலனமே ஒருமுகமாக அறியப்படும்
போது, நாதவடிவாகவும், மற்றொரு முகமாக
அறியும்போது, உருவ வடிவமாகவும் அதா
வது பிந்து வடிவாகவும், ஏற்படுகிறது. ஆக
வே காணப்படும் பொருள் எல்லாம் நாதமும்
பிந்துவுமாக இருக்கின்றது. எழுத்து அல்
லது உருவம் என்பது இலக்கணையாய் நாம
ரூபத்தைக் குறிப்பிடுகிறது. ஆகவே, “எண்
ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத்தகும்” என்
றால், எண்ணின் உண்மையையும், எழுத்தின்
உண்மையையும் அறிதல் எனப் பொருள்
பெறும். இவ்விதம் அறிந்தால் உலககிருஷ்
டியின் உண்மையை அறிந்ததாகும் என்ற
படி. சாதாரண அர்த்தம் இருக்கிறதாக வைத்
துக்கொண்டால், எழுதப் படிக்கத் தெ
ரியாத ஞானிகள் எத்துணையோ பெய
ர்கள் உலகத்தில் உள்ளார்கள் அவர்

களை கண்ணிலாலத்குருடர் என்று சொல்ல இயலாது; மேலும் அறிஞர்களான, ஓளவை யாரும் நாயனாரும் சாதாரண அர்த்தத்தில் அடியில் வரும் அவ்வாக்கியங்களைச் சொல்லார்.

“எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத்தரும்.”

“எண்ணென்ப, ஏனைஎழுத்தென்ப-இவ்விரண்டும் கண்ணென்ப வாழ்முயிர்க்கு.”

“கண்ணுடையர் என்பவர், நற்றோர், முகத்திரண்டு புண்ணுடையர் கல்வாதவர்.”

இந்த உயர்வான ஞானத்தைக் கற்பிக்கின்றமைபால், “எழுத்தறிவித்ததன். இறைவனாகும்”—என்றார் அதிவிசுவாமி பண்டியன். “ஆசாரியதேவோபவ” என்ற உபநிஷத் வாக் கியமும் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. “கல்வ ஆறம் பொருள் இன்பம் விடு இவை பயக்கும். இம்மை மறுமை இரண்டுக்கும் புறம சந்தகத்தகக் கொடுப்பது; விடு அதாவது மொத்தமும் அதனை கிடைப்பதாகும்.

“தந்தக்கழிமடமல்கும். மடமல்கில், புற்கம் நீரித்து இவ்வுலகிற்கோணும். கோ ஞ்ணர்க்கால்; தத்துவமயிகெற்படரும்; அந் செறி இப்பால் உலகத்து இசை நிறிது; உப பால்—உயர்ந்த உலகம் புகும்.” என்பது நான்மணிக்கடிகை, கல்வியால். மெய்யுணர்வு உண்டாகும்.

“இருள்-நீங்கி, இன்பம் பயக்கும்; மருள்நீங்கி மாசுகாட்சியவர்க்கு”—குறள். [மருள், மயில், மயக்கம், அபிபீத ஞானம். இவை ஒருபெருகுட்பெயர்.]

5: எல்லாக்குருக்களிலும், காமம் வெகுளி மயக்கம் என்ற மும்மலத்தைப்போக்கும் குருவே ஞானகுருவாவர். இவரே பிறவித் துன்பத்தினின்று நீக்கும் சந்தியுள்ளவர். இத்தகைய குருவைப்பற்றி நிருமலர் அடியில் வருமாறு சொல்லுகிறார்:

“தெளிவு குருவின் திருமேனி காண்டல் தெளிவு குருவின் திருகாமம் செப்பல்

தெளிவுகுருவின் திருவார்க்கைக்கேட்டல் தெளிவு குருடரு சிந்தித்தல் தானே.”

“குருவின் உருவம் குறித்த அப்பேருதே திம்மலம் தீர்த்து சிவன் அவன் இமம்.” இக் குருவே ஈசனாகும். அக்குருவை சேஷன் அவ் விதமாக சிந்திக்கத்தக்கது. அந்தஞர்னகுரு எவ்வாறுத்திரைாக இருப்பினும், நாய்மாயி சம் தின்றும் புலையேறும், அவரே குருவாவர்; என்மீதம் சிவக்காராயர் ‘மனவாபஞ்சம்’ என்ன புலத்தகத்தில் உபதேசித்திருக்கின்றார்.

“வாழப்பியர்க்கும் காலிடமேதயாத

[பிரகாசம்]

சிவப் புத்தமாம் வித்யாம் விதிநீர்த்தம் தவ் [குலாதயி.]

என்பது மனுவின் வசனம்.

(இள) விஷத்தில் அமிருதம், அகத்தத் தித் தக்கம், சிசரிடம் மோஷவித்தை; தவ் குலத்தில் விதிநீர்த்தம் அங்கீகரிக்கத்தக்கவை.

அடியில் வரும் கல்வியார் செய்யுளும் கவனிக்கத்தக்கது.

“தோணி இபக்குவான் தொல்லை வருணத்தில் காலில், கண்டப்பட்டான் என்று இதழீர்—

[காலைய]

அவன் துணையாய் குதபோயுத்தே; தவ்ந்த மகன் துணையாய் கல்வ கொள்.

நீமத் இராமாநுஜாசாரியர்க்கு ஐந்து ஆசாரியர்கள் இருந்தனரென்பதும் அவர்களில், நான்காம் வருணத்தரான, திருக்கோ நம்பிகள் ஒருவர் என்பதும், இக்குருவிய மாக, பிராமணரான இராமாநுஜர் இவருள மாதிரிகளும் வைஷ்ணவ குருபரம்பரைகளில் செவ்வியாக அறியத்தக்கவை.

சைவ சமயத்தில், திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி சுவாமிகளும், சந்தா மூர்த்தி சுவாமிகளும், பிரம்மணர்களாக இருப்பினும், திருவானந்தத்தில் இருந்த சீவ நாயன்மார்களை நம

ன்கரித்து, அவர்கள்மேல் அன்பு செய்திருக்கிறார்கள் எனத் தெரியவருகிறது. ஞானபூமியில் ஜாதியின் உயர்வு தாழ்வு என்ற முறை இன்றும். அது விவகார விஷயமான உலகமுறை அற்றியது.

“குருவே சிவம் எனக்கறினன் ரத்தி
குருவே சிவம் என்பது குறித்தோரார்
குருவே சிவனுமாய்க் கோதுமாய் சிற்ரும்.
குருவே உரை உணர்வு அற்றதோர்
[கோவே.]—திரும்பித் திரும்பி.”

இத்தகைய குரு எல்லாருக்கும் தோன்றலில், உடல் பொருள் ஆகிய மூன்றையும் தந்தம் செய்து, தான் என்ற அகந்தையும், எனது என்ற மமதையும் அற்றி, மனச்சுத்தம் பெற்று பக்குவமாக இருக்கின்ற சிஷ்யனுக்குத் தோன்றுவர்.

“காலின் ஊரும், கரும்பினிற் கட்டியும்
பாவினுள் செய்யும், பழத்துள் இராதமும்,
பூமினுள் நாற்றமும் பேரவ்வினுள்

[எய்யிதை,

காவலன், எங்கும் கலந்து சின்றுனே.”
—திரும்பித் திரும்பி.

இந்த சர்க்கை, “அப்பினிற் கர்மம் ஆதித் தன் வெம்மையால் உப்பெனப்பேர்பெற்று உருச்செய்யுமாற்றேபோல்,” குருவாகத்தேர்ந்துவார். அவரைக் கடவுளென அன்பு பாராட்டப்பாலது. ஸ்வேதாஸ்வதர உபபிஷத்தில், அடியில்வரும் மந்திரம் இவ்ரு கவனித்தகத்தக்கது.

“யஸ்வதேனோர்தாபக்தி:

யதந் தேவேததாரகுரேன,

தன்மயே தேகதிதாஸ்மிதா:

ப்ரகாசக்தேமஹாத்மந”

(இ. என்.) “சகலரீஸிடம் எத்தன்மையானபக்தி திரார்ட்டுகேருமேன், அத்தன்மையானபக்தி குருவினிடம் பரார்ட்டுகேன், அப்படி பரார்ட்டுகேறி சேஷன் பிரகாசிப்பான்.” அக்குருவால்

வெளிவிற்போய்த்தேடவேண்வெதில்கை. அவரைத் தன்னுள்ளத்திற் காணலாகும் பொருட்டே ஓவ்வையாரும்;

“உடம்பினப் பெற்றபயன் ஆவதெல்லாம்
உடம்பினில் உத்தமனெக்காண்.”—என்றார்,
அடியில்வரும் கலோகமும் இவ்ரு பயன் பகிம்.

“சிதிரம் வடத்தோர் மூலேவ்ருத்தா
சிஷ்யர்க்குருயுவர்.”

“குரேஸ்துமெனநம் வ்யாக்தியாதம்
சிஷ்யாஸ்து சிந்நஸம்சயா: ||”

(இ. என்.) வடவிருக்கத்தின் அடியில்வீருத்தர்களான சிஷ்யர்கள் பரலாந்ருகு இருக்கிறார்கள். குருமெனத்தால் உபதேசம் உண்டாந்து. சிஷ்யர்கள் சர்க்கைம் சிவர்த்தியர்ந்து. இது ஆச்சரியம். இந்த கலோகம்ந்து இந்திரிய நிக்கிரகம், மனோநிக்கிரகம் இவைகளின் பயனாக சர்க்கைம் தெளிந்து, ஞானகுரு தனக்குத்தானே தோன்றுவரின் பதை குசிப்பிக்கின்றது.

6. ஞானமார்க்கத்தில் குருவானவர் இன்ன சர்க்கைத்தான் எடுத்துத் திரையுவர் என்று சொல்லமுடியாது. சிஷ்யனின் பக்குவநிலைக்குத்தக்கபடி தானிலும் தோன்றுவர், தரும்பிறும் தோன்றுவர். துதித் பாகவதத்தில் உத்தவருக்கு தோன இரும்கன் என்ன, வேகி என்ன; இவைபிரான்ருவர்கள் குருவாக அமைந்தார்கள் என்பதும்; மகாபாரதத்தில், மாமிசம் விற்கும் தர்மவியாதர், வைறியரான துலாதர், பிரமணர்களுக்குக்குருவாக உபதேசம் செய்தார்கள் என்பதும்; சுத்திரியர்கள் பிரமணர்களுக்குச் சில, உபாசனைகளை உபதேசித்தார்களென்று சர்க்கைத்தோக்கிய முதலிய உபபிஷத்தகரிற் சொல்வதும், ஆச்சரியம்ன்று. உலகத்தின்கண் ஊள்ள ஒவ்வொரு வஸ்துவும், ஒரு குணம் ஒரு உபார்க்கம் அமையப்பெற்றிருக்கின்றது. அக்குணம்அவ்வுயர்நிலைத்தை நம்மனத்திற் கிரகித்து இடைய

டாமற் சிந்திப்போமுகில் அக்குணம் அவ்வுயர்வாம் கம்முடையதாகும். இக்கருத்தைக் கொண்டோன் உத்தவர் துமக்கு 24 ருருக்கள் இருந்தனர் என்றார்.

7. ஏகவல்லியன் என்றவேடனின் உபாக்கியானம் குருசிஷ சம்பந்தத்தின் உண்மையை நன்கு விளக்குகின்றது. இந்தவேடன் தாரோணசாரியாரிடம் அஸ்திர வித்தைகற்க விரும்பினான். அவர் கற்பிக்க மறுத்து விட்டார். பின்பு அவ்வேடன் அவ்வாசாரியாரிடம் அன்புள்ளவனாக அவர்போல் ஒரு உருவம் செய்வித்துக்கொண்டு அவ்வுருவரத்தின் முன் காலைபிறும் மாலைபிறும் இடைவிடாமலும் தீவிரபக்தியுடனே வில்லைப்பிடித்துப் பழகிக் கொண்டவரவே மேன்மேலும் அவ்வித்தையின் பயிற்சிறையும் தோர்ச்சிறையும் அடைந்தான். பின்பு ஒருகாலத்தில் தாரோணருக்கு இவன் சாமர்த்தியம் தெரிய வந்தது. அவரே வியக்கத்தக்கபடி, அப்புதமான தான் கற்றவித்தையை அவ்வேடன் காட்டவே, அவர் "நீ எப்படி அறிந்துகொண்டாய்? எனவின்வ, தாங்களே எனக்குக் குருவாக வந்து உபதேசம் செய்து வந்தீர்கள் என்றான். இக்கதையில் அக்குருவானவர் நேரிற் கற்றுக்கொடுக்கவில்லை. கற்றுக்கொடுக்கவும் விராகரித்துப் போட்டார். அவ்வேடன் எவ்வாறு தெரிந்துகொண்டான் எனில், குருவின் பத்திசேஷத்தால் இறைவனே தான் சிந்தித்த குரு வடிவங்கொண்டு இவன் உள்ளத்தில் தோன்றி அவனுக்கு இஷ்டமான கல்விப்பயிற்சிறைச் செய்வித்தார். கீதையில் பகவான் சொல்லியிருக்கிறபடி,—

“யெததா மாம் பரபத்யந்தே
தாம் ஸத்தைவபஜாம் பஹம்”

“எவ்வெவர் எப்படி நினைத்தார் அவ்வவர்க்கு அப்பொருளாய்” சகன் தோண்டுவர்.

8. மேலும் ஒவ்வொரு சரீரமாகிற விருஷகத்தில் ஒரேமாதிரியான இரண்டு பகவிகள்

இருக்கின்றன. அவைகளில் ஒன்று சர்க்கரியாம். மற்றொன்று போத்தாவாம். ஆசையற்று, சோகழற்று, சிறவியெல்லாம் துன்பமென நினைந்து தன்னை மறந்து, சர்க்கரிய பகவியாகிய சகவரனை மற்றொருபோத்தாவான பகவியான ஜீவன் எப்போதுநோக்கித் திரும்புகின்றனோ, அப்போது அச்சாகவியோடு சேருகிறான். போத்தாவான பகவி சர்க்கரியான பகவியில் மறைவதாகும் என்று உபநிஷத்துக்கள் கூறுகின்றன.

முண்டமோபநிஷத்தில்வரும் இந்தக் கலோகங்களின் பொருள்:—

சரீரமாகிற விருஷகத்தில் ஒரே தன்மையான இடைவிடாத இரட்டை பகவிகள் (ஜீவாத்மா, பரமாத்மா) இருக்கிறார்கள்; அவர்களில், ஒருவன் (ஜீவன்) பழத்தை ருசியாக உண்கிறான். மற்றவன் (பரமாத்மா) உண்ணாமல் (சாக்விமர்த்திரமாக இருந்துகொண்டு) பிரகாசிக்கிறான். மேற்கண்ட சரீரமான விருஷகத்தில், ஜீவன் மோசமடைந்தவனுக்குக்கிண்கிறான். (அகத்தை மமதை அற்றி, ஞானவழிச்சென்று மற்றவனை—சகவரனையும்—அவர் மலரிமையையும், இதுவென்று எப்போது அறிகிறனோ அப்போது, துக்கநீ போகிறது. உள்ளபடி சகவரனைப் பார்க்கிறான்.

9. குருபக்தியால் எல்லா நன்மையும் பெறலாம் என்பதற்கு அனேக திருஷ்டாந்தங்கள் உண்டு. மஹாபாரதம் ஆதிபருவத்தில் அயோத்யேனமியரின் சீஷர்களான உபமநிபு, ஆருணி, வேதர் இவர்கள் குருவின் அறுக்கிரக வாக்கினால் வேதசாஸ்திரப் பயிற்சியும் ஞானமும் பெற்றார்கள் என்றும், உதங்கர் என்பவர் குருவின் சிஷ்ருஷையால் அற்புதமான சித்திகள் பெற்று மலரிமை அடைந்தாரென்றும், சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தில், அக்கிரி முதலான தேவர்களைக் குருபக்தியால்

சிறந்த சேஷனுக்கு வித்தைகள் உபதேசித் தார்கள் என்றும், அறிவிறோமும்.

10. உலகத்தின்கண்ணுள்ள ஒவ்வொரு மத்திலும், மதசம்பிரதாயத்திலும், குரு பாரம்பரியமூலம் அந்தந்தச் சமயத்தில், பூரணம்பெற்ற ஞானிகள், ரிஷிகள், இவர்கள்மேல் உண்மையான பத்தியைப் பாராட்டினால், அந்தந்த ஞானிகள் நேரிலும் காட்சியிலும் தோன்றி அருக்கிரகம் செய்வார்கள்.

இக்காரணம்பற்றி, ஒவ்வொரு ஆரியனும் கான் சந்தியாவந்தனம் செய்தமேல் “அபிவாதையே” சொல்லும்காலத்தில், ஓர் ஓர் ரிஷியின் நாமத்தைச் சொல்லக்கடவன் என்ற விதி இருந்துள்ளது.

உண்மையாக அந்த ரிஷியைச் சிந்தித்து அன்பு செய்வானாகில், அதாவது, அவர் மாதிரி ஒழுக்கமுடையது அவர்போல நடைபெறுவானாகில், அந்த உபாஸகன் அவர் மூலமாக ஞானம் பெறுவான். எல்லாத் தெய்வ சம்பத்துக்களையும் அடைவான்.

அல்லாரும் ஏழாரிஷிகளின் வம்சத்தில் உண்டானவர்கள். ஏழாரிஷிகளே இந்த பிரஹ்மான்டத்தின் ஈகவரரான ஞானஞாரியனின் ரஸமி களில் ஏழுவகுப்பாம் ஆகவே, அவன் அவன் அந்த அந்த பிரவரத்தை உள்பாடிநின்றது அந்த அந்த ரிஷிகளின் மறியினம்பை அன்புடன் சிந்திப்பானாகில், அந்தந்த ஞானரஸமி யின் (ஒளியின்) வழியாகச்சென்று கடைமுறையில், இப்பிரஹ்மான்டத்தின் அதிபதி பாகியபரமபுருஷனான ஈகவரனை அடைவான். இதுவே “அபிவாதையே” என்றதின் உண்மை. உபரிஷத்துக்களில் அர்ச்சகிரதி மார்க்கத்தைப்பற்றி சொல்லியிருக்கும் இடத்தில், அமாவபுருஷன் ஒருவர் வந்து உபாஸகனை பிரஹ்மலோகத்திற்கு வழிநடத்தல் என்ற விஷயம் இவ்வுரு கவனிக்கத்தக்கது.

11. “ஸமீபதூணி: கரோத்திரியம் பிரஹ்மவிஷ்டம்” என்றதன்பொருள், என்ன

வென்றால் பிரஹ்மவித்தை கற்கப்படுகிறபுள்ளவன் குருவினிடம் சமீபத்தை எடுத்துக் கொண்டுபோகவேண்டும். இதில் ஒரு தகவத்தை உருவகமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. காய்ந்த சமீபத்தானது எப்படி ஒருபுறமும் இல்லாமல் அகவத விருகூத்தினின்று தானே கீழே விழுந்து பற்றற்றுக்கிடக்குமோ, அம்மாதிரியாக அகவத விருகூத்திர சம்சார விருகூத்தினின்று விவகி, தனித்து பிராரபத கர்மத்தால் ஏற்பட்ட சீரமைத்திரம் தகனம் செய்ய ஆயத்தமாக சேஷன் இருக்கின்றான் என்பதை குசிப்பிக்கும்பொருட்டு, சமீபத்தை கனகையில் எடுத்துக்கொண்டு போகிறான் என்று சொல்லியிருக்கிறது. அத்தன்மையான மனப்பக்குவம் இருந்தால் அல்லாமல் உயர்ந்த பிரஹ்மவித்தையைக் கற்க சேஷன் ஒருகன் அல்லன் என்பதைக் காட்டுவதற்காகவே, பிரச்சீரபரிஷத்தில் மஹரிஷி பிப்லாதரிடம் பிரஹ்மபர்க்களையும் பிரஹ்மவிஷ்டர்களையும் உள்ள ரிஷிகள் ஞான உபதேசம் பெறப்போனபோது, அவர்கள் அபக்குவிகள் என்றும், ஒரு வருஷம் தபசிஞாலும், சிரத்தையாலும், பிரஹ்மசரியத்தினாலும் நற்காலம் கழித்து, நல்ல சம்ஸ்காரம் பெற்றமேல், உபதேசம்பெற வரலாமென்று குருவின் ஆஞ்ஞை சிறந்தது. இக்காரணம்பற்றிப் இந்திரன் 101 ஸூகாத்திருந்து அதன்மேல் அக்ஷிபுருஷ வித்தையாகிய பிரஹ்ம உபதேசம் பெற்றான் என்று சார்தோக்கிய உபரிஷத் சொல்லுகின்றது. இக்கதைகள் இரண்டினால் ஞான உபதேசம் எருவான விஷயமன்று என்பதும், அது சரியான சம்ஸ்காரயில்லாத அதிகாரிக்குச் சொல்லக்கூடாது என்பதும் தெரியவருகிறது.

12. உலகத்தில் இரண்டு விருகூத்திரர்களாக இரண்டு மார்க்கங்கள் உருவகப்படுத்தப் பெற்று இருக்கின்றன. பிரவிரத்தி மார்க்கமாகிய அகவதவிருகூதம் அதன் மூலத்தில் புருஷோத்தமனாகிய ப்ரீம்காராயணன்

இருக்கின்றார். நிவிர்த்திமார்க்கமாகிய வட
விருஷமும்: அதன் மூலத்தில் என்றும் பால்
விபரண மறாகுருவாகிய தகவினாமூர்த்தி
இருக்கின்றார். உலகத்தில் யார் யார் எம்
மட்டிலும் ஞானம் உபதேசம் செய்தாலும்
அம்மட்டிலும் அவர் அந்த மறாகுருவி
னிட அம்சமாக விருக்கின்றார். அவர் பால்
தேனும், கிழாயிறோதேனும், பூகியதேனும்,
அவர்களுக்குக் கிழான கிருமிகளேனும்,
அவைகளுக்குக் கிழான அகேதன வஸ்து
வேனும், எல்லாரும் எல்லாம் நமக்குக் குரு
வாவர் என்பாவித்து உண்மையை அறிய
அகந்தை மமதை அற்ற புத்தினை நான்
நமக்கு அருள்புரிவாராக. ஒம்நந்தன்.

["மீருரு: ஸர்வகாரண பூதாசக்தி:"]

ஆத்மநாதன்.

EXTRACT.

விவோகசித்தா.

பிழைக்கும் வழி.

"பிழைக்கும்வழி" உழைக்கப்பழகுவதே. உழைப்
பாவது மனதும் தேசமும் வேலைசெய்வதாகும். மன
தின் வேலை நினைத்தல்; மனம் நினைத்த காரியங்க
ளைக் கைகளால் செய்து கிளைவேற்றம். புரலால்
சரிவரண உழைப்புக்கு முக்கியமான காரணம் சரி
யான கிளைவு. நமக்கும் மற்றவர்களுக்கும் உபயோக
மானது எது? எது செய்தால் பயன்படும்? எந்தக்கா
ரியத்தினால் நமக்கு லாபம் அதிகமாய் கிடைக்கும்
என்று போலித்துத் தீர்மானிப்பதே சரியான கிளைவு.
"தெய்வத்தாராள்காதெனிலும் முயற்சிதன் மெய்யு
ந்தக் கூலிதரும்."

"பிழைக்கும் வழி"த் தேடுகிறவன் பிரகுக்கு
நன்மை செய்வதையே கருதவேண்டும். பிரகுக்கு
நன்மை பயக்கத்தக்க காரியங்களைச் செய்வதிலுள்ள
பொருள்களை உண்டாக்குவதனாலும் அவர்கள் அவை
க்களை ஏற்று அவைகளுக்கு ஈடாகப்பொருள் கொடுப்
பார்கள். பொருள் என்பது பணமாகவாவது பண்
டமாகவாவது இருக்கும் அந்தப் பொருளைக்கொ
ண்டு ஒருவன் பிழைக்கலாம்.

1 "பிழைக்கும்வழி" இவ்வாதையர்கள் பித்தர், ச
னர், அசுத்தர் ஆகிய இவர்களே. சிறுமூக்குதலை
முதிர்ந்த பெருவர்களும் திர்க்கோகர்களினால்
ணப்பட்டவர்களும் அசுத்தர்களுவந்த தக்கவர்.
வர்களைவாரும் பிழைக்கும்வழிதேடி உழை
ண்டியவர்களே.

வேலைசெய்தால் கூலிகிடைக்குமென்று தேட
த்தவன் ஒருவன், பெரிய பிரகாரார் ஒருவருக்கு
கீட்டுக்கொல்லியில் கிடந்த மரக்கட்டைகளை
ட்டிவார்த்தான். தான் வேலைசெய்துகொ
டுப்பதைப்பார்த்து பிரகாரார் தனக்குக் கூலி
ப்பார் என்று அவன் நினைத்திருந்தான். பத
னைத்து காலிகைக்கு பிரகாரார் கீட்டுக்கு மரத்
ர்த்தார். கொல்லியில் கட்டையெட்டிக்கொண்
டப்பவர்களைக் கண்டு என்ன செய்தாரென்று நினை
ந்தான்? தன்வேலைக்கு மெச்சித் தனக்குக் கூலி
டுப்பாரென்று அவன் கிளைத்தான். தம் மன
டைகளை எவனோ வெட்டிக்கொண்டிருப்பாக ஏ
ப்படுகிறதென்று பிரகாரார் நினைத்தார். ஆ
தவனை அடித்துத் தூத்தினார். அவன் வேலை
ய்தும் கூலியிடைத்தாமற்போன காரணம் எ
யென்று யோசித்துத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள்
மறித்து முறைப்படி செய்யும் வேலையே கூலி

பிழைக்கும்வழியை கரமாகத்தேடுவானேன்?
உழைத்தவன் தன்னைச் வார்க்கமாட்டானா? மரத்
போல் காரும் கைகளாலின்றிப் பருத்ததில்
இருந்தால் நமக்கும் தன்னைவார்த்து அவர்க
ண்டிப்பதுக்கியமே. மரத்திற்கு உரிய தர்மம்
உழைப்புக்குத் தகுந்த கூலி என்பதே மனித
வர்ப்பட்ட தாமதமாகும். மற்றம் விரித்துச்
லின், புருஷப்பிரயத்தன் என்பது பங்கும்
கடாகும் ஒரு பங்கும் கூடப் பிரபஞ்சத்தில்
ஹாரம் கட்டக்கவேண்டியது தர்மம். அதிலும்
உழைப்பது தனக்குத் தானாகப் பிரயத்தியசுமர
கம்முடைய தவத்திக்கும் பத்திக்கும் மெச்சிப்
சிவன் பிரத்தியசுமானார், உலகத்துக்காலிய
பிரத்தியசுமானார், நமக்கு வேண்டிய வரின்
தார் என்பது இந்த யுகத்தில் கடவாத்காரியம்.
முடைய உழைப்புக்கு மெச்சி, சம்முடைய வி
யத்திக்கு விபத்து சுருணையிடுத்து "தெய்வமாக
ருபேண" நமக்கு கூலிகொடுப்பதே தலிகால
தர்மம்கும் உழைக்க இய்யிடில்வாயிட்டில்
கையும் காயும் விதவார்த்த ஸ்ரீவிப்பதுபோ
மும் ஸ்ரீவிப்பேண்டும். இக்காலத்தில் "ச
கோடையாளி, ஈகைவிவந்தவன்" எவனெ
வண்ணை ஒருவருடனே எனத்தரும். வனெனில்
கொடுக்க பொருளை அவன் திருப்பி நமக்குத்
த்தவிடுகிறான். இப்போது அதவே பெரிய த
யிருக்கிறதென்பதை மறக்கவானாது. ஆனோ
போதில்.